

ת"פ 73740/12 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנ策ת

ת"פ 20-12-73740 מדינת ישראל נ' פלוני(עוצר)
בפני כבוד השופטת בכירה דלית שרון-גרין

המאשימה	בפני: מדינת ישראל נגד
הנאשם	פלוני (עוצר)

נימוקי הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המחזק שלווה אישומים. באישום הראשון מיוחסת לו עבירה של פיצוע בן זוג על ידי חוץ חד, שתי עבירות של אויומים וUBEIRA של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיפים 334 + 335(ב), 192 ו- 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בהתאם. באישום השני מיוחסת לנאשם עבירות של תקיפה בן זוג הגורמת חבלה של ממש ואויומים, לפי סעיפים 382(ג) ו-192 לחוק העונשין. ובאישור השלישי מיוחסת לו עבירה של תקיפה בן זוג הגורמת לחבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
2. **על פי החלק הכללי לכתב האישום**, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם והגב' פלונית (להלן: "המתלוננת") בני זוג נשואים מזה כ-18 שנה ולהם ארבעה ילדים. כשלושה חודשים עברו לתאריך 18.12.2020, לאחר האירוע המתואר באישום השני, נפרדה המתלוננת מהנאשם לאחר שהחלטה להתרנש ממנו, ובראה להתגורר במגדל העמק. בטרם עברה המתלוננת להתגורר במגדל העמק התגוררה עם הנאשם בביתה בעיר נ策ת (להלן: "הבית").
3. **על פי האישום הראשון בכתב האישום** (להלן: "אירוע הפיצעה"), בתקופה בה התגוררה המתלוננת במגדל העמק במשך כשלושה חודשים עברו לתאריך 18.12.2020, הגיע הנאשם מספר פעמים לביתה במגדל העמק ובאחד הפעמים אמר לה כי הוא רוצה לחזור לחיות אותה בלבד, אך המתלוננת סירבה. הנאשם אמר למtalוננת בתגובה שאין אצלו דבר כזה להפרד, וכי יفرد רק כישומתו. המתלוננת המשיכה לסרב לבקשתו של

הנאשם לחזר ולהיות איתו.

בתאריך 15.12.2020 סמוך לשעה 22:45 התקשר הנאשם הנאשם למתלוננת ו אמר לה שהוא רוצה לדבר איתה, המתלוננת סיירה לדבר עמו ויצאה לבנות עם חברותיה בעיר חיפה.

למחרת בסמוך לשעה 06:00 הלכה המתלוננת למכונית אשר חנתה בעיר חיפה, וראתה את הנאשם עומד בקרבת מקום.

בהמשך כאמור לעיל, סמוך לשעה 07:00, התקשר הנאשם למתלוננת ואימע עליה בכך שאמר לה שזהו זה היום האחרון בחיים.

בצהרי יום 16.12.20, הגיע הנאשם לביתו ופגש בס.מ., שהוא בתם הקטינה, ילידת שנת 2004, של הנאשם והמתלוננת (להלן: "ס.מ."). הנאשם אמר לס.מ. כי הוא לוקח אותה ואת אחיה למתלוננת. ס.מ. שאלה מדוע, והנאשם אמר לה "לחבק את אמא טוב ולהריח אותה טוב ושhai ואחיה יתגעגו לאם מאד".

לאחר מכן לקח הנאשם את ס.מ. ואחיה ג.מ. לבקר את המתלוננת.

באותן הנסיבות ספרה ס.מ. למתלוננת את מה שאמר לה הנאשם והמתלוננת ענתה כי בטח הנאשם מכין לה משחה.

בתאריך 17.12.2020, בשעות הבוקר סמוך לשעה 08:00, הגיעו המתלוננת לעסק לקוסמטיקה שבניהולה, הנמצא בנצרת (להלן: "העסק").

בהמשך כאמור לעיל יצאת המתלוננת מהעסק להשליך אשפה, אז ראתה את הנאשם מגיע במכוניתו סמוך לעסק. המתלוננת נכנסה אל העסק וסגרה את הדלת.

הנאשם ניגש לדלת כשהוא מצויד בסכין ונתקש על הדלת. המתלוננת נגשה לדלת ושאלתה את הנאשם מה הוא רוצה והנאשם ענה שהוא רק רוצה לדבר.

המתלוננת פתחה את הדלת לנאים והנאשם שאל אותה איפה היא הייתה אtemol. המתלוננת ענתה כי היא הייתה עם חברות בחיפה, ואף הציעה לו לשותות קפה.

בשלב זה הוציאו/neham את הסכין וזכיר באמצעותה את המתלוננת בראשה. המתלוננת ניסתה להגן על עצמה באמצעות ידיה והנאשם ذكر אותה פעמיים נוספת בראשה.

הנאשם המשיך ותקף את המתלוננת בך שהחזק בחולצתה ודחף אותה קדימה ואחוריה מספר פעמים.

באותן הנסיבותלקח/neham את המתלוננת לשירותים והצמיד אותה לקיר כשלהסכו בידו. המתלוננת פחדה מהנאשם מאוד, אך לבסוף/neham אמר לה שבגלל שהוא אוהב אותה הוא לא יהרוג אותה וייקח אותה לבית חולים.

המתלוננת יצאה עם הנאשם לעבר מכונתו ואז רצתה לברוח ולנעול את עצמה בעסק בתגובה ذكر הנאשם את המתלוננת בכתפה.

לאחר מכן, נסעו המתלוננת והנאשם במכוניתו לבית החולים, במהלך הנסעה אמר הנאשם למתלוננת שתגיד בבית החולים שהוא נפלה לאחר שהתעלפה.

בהמשך משהגיעו הנאשם והמתלוננת לבית החולים אמרה המתלוננת לצוות בית החולים כי נפלה.

כתוצאה מה所说 לעיל, נגרמו למתלוננת פציעות וחבילות של ממש בדמות חתך באורך 15 ס"מ בראשה ועל אוזנה, חתך בן 2 ס"מ מעל עורפה, חתך של 3 ס"מ בכתפה השמאלית, המטומה תחת עורית ובוועות אוויר באוזר המסתואיד משמאלו. המתלוננת נזקקה לתפירת החתך בהליך ניתוח. כן נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי.

בהמשך כאמור לעיל הגיע הנאשם לעסק וניקה את הדם במקום.

4. **על פי האישום השני לכתב האישום** (להלן: "איורע החבלה בעין"), שלושה חודשים עברו לתאריך 18.12.2020 בבית, התווכחו הנאשם והמתלוננת בעין רצונה של המתלוננת להיפרד מהנאשם. באותו הזמן אמר הנאשם למתלוננת כי אם היא תצא מהבית היא תרצח ולאחר מכן מכн הכה אותה במכת אגרוף בעינה. כתוצאה מה所说 לעיל נגרמה למתלוננת חבלה של ממש, בדמות המטומה ונפיחות בעינה.

5. **על פי האישום השלישי לכתב האישום** (להלן: "איורע האצבעות"), סמוך לתאריך 20.11.2017 בבית התווכחה המתלוננת עם אחוותה של הנאשם ידיא. בתגובה תפס הנאשם את אצבעות כף יד שמאל של המתלוננת ועיקם אותן. כתוצאה מה所说 לעיל נגרמה למתלוננת חבלה של ממש באצבע 4 ביד שמאל והוא נזקקה לקיבוע האצבע.

גדר המחלוקת

6. בישיבת ה-27.01.2021 כפר הנאשם בכתב האישום כדלקמן:

- אשר לחלק הכללי כפר הנאשם בנסיבות הירושין וטען כי בני הזוג פנו בהסכמה לנוטריון וערכו הסכם גירושין שהוגש לבית הדין הכנסיתי לשם אישורו.
- אשר לאישום הראשון, הודה הנאשם כי המתלוננת עברה להתגורר במגדל העמק בעקבות פרידתם וכי היה מגע מידי פעם לביקורים בביתה, אך לדבריו עשה כן לבקשתה ולביקשת ילדיהם.

הנאשם הודה כי התקשר למתלוננת ב- 15.12.2020, אך כפר בכך שהיא מתלוננת סירבה לשוחח עימיו.

הנאשם טען כי נסע לחפש את המתלוננת מתחור דאגה על כי לא הייתה בבית ומתחור דאגה לילדים.

הנאשם הודה כי ל乾坤 את ס.מ. וג.מ. למתלוונת, אך טען בעניין אמירותו לס.מ. כי אמר לילדיו לדאוג לאםם, וכי הדברים לא נאמרו כאiom.

כן כפר הנאשם ביתר עובדות האישום הראשון, וטען כי הגיע לעסוק כדי לשוחח עם המתלוונת בבקשתה, כי כשהגיע למקום מסרה לו המתלוונת כי נפלה וכי ביקש ממנה להבהיר לבית החולים, שם חזרה על הדברים בפני הרופאים.

הנאשם כפר גם בעובדות האישום השני, אך הודה כי בין ובין המתלוונת התגלו ויכוח מילולי שלא התפתח לכל אלימות.

אשר לעובדות האישום השלישי, טען הנאשם כי לא היו דברים מעולם.

פרשת התביעה

7. **פלונית**, המתלוונת, העידה בחקירה הראשית כי היא והנאשם היו נשואים זה לזו 18 שנים, כי לה ולנאשם 4 ילדים בגילאים 17.5, 16, 15 ו-11.5 שנים, וכי כו� היא "כמעט גורשה" ומתגוררת במגדל העמק, שם היא שוכרת בית.

על מערכת היחסים עם הנאשם סיפרה כי בתחליתה הייתה טוביה, אך "אחרי שנכנסתי להריון עם הילד הגדול שילדתי, לא ידעת" (עמ' 4 ש' 20-21), הרגישה בהగבלות שונות אותן ראתה בזמן אמת הקשורות מפערים תרבותיים ("אל תצא, אל תעשי, אני באה מגזר אחר למגרי". בגל שהייתי במגזר שלהם חשבתי שככה צריך להתנהג" - עמ' 4 ש' 22-21), אך בדיעבד היא רואה אותן כהפעלת "סוג של שליטה" (עמ' 4 ש' 21). כן אמרה בהקשר זה "אני לא אומרת שהכל היה רע אבל הייתה אלימות בבית, מילולית ופיזית וכשיש לי ילד لأن אני אחזר. המשפחה שלי התנכה (צ"ל- התנכרה) ממנה בgal שהתחתנתה עם ערביה" (עמ' 4 ש' 22-25).

בחילוף השנים, ומשגדלו הילדים, החליטה המתלוונת כי היא "חייבת לעשות משהו עם עצמי ואני לא יכולה להישאר שק אגרוף בבית" (עמ' 4 ש' 25), הלכה ללמידה ולפנוי כשנתיים פתחה המתלוונת, שהיא בעלית הקשרה כתכנית פטולוגית, סטודיו לטיפול רפואי-косמטי בצייפורי נימ, בניצת בסמוך לביתם של בני הזוג (להלן: "**הסטודנט**"). כו� בעקבות האירועמושא כתבת האישום היא פתחה סטודיו חדש.

במהלך שנתיים אלה חשה המתלוונת הסלמה בהתנהגות הנאשם ("הקנאה קצת הגימה יותר מדי" - עמ' 4 ש' 29, וכן עמ' 5 ש' 4-5), אותו תיארה כקנאי (עמ' 5 ש' 10) וכאובסיבי (עמ' 5 ש' 13), וסיפרה כי קו האוטובוס שבו משמש הנאשם כנוהג היה עובר מדי שעה בסמוך לסטודנט והוא רואה שהוא עובדת (עמ' 4 ש' 29 ועמ' 5 ש' 4-5), כי הנאשם היה חוקר אותה על מעשיה (עמ' 5 ש' 5), כי לא רצה שתצא לבנות עם חברותיה (עמ' 5 ש' 6-7), כי ביקש שביציאותה לקניות תצא עם מלאוה (כגון אמו, אחוות או אחד מילדיהם) (עמ' 5 ש' 6-8) וכי כאשר חרף זאת יצא לבדה עם חברותיה "הייתי חוזרת היו ריבים, הרמות ידים, היו עפים עלי כמה דברים" (עמ' 5 ש' 8-9), כן סיפרה המתלוונת כי בעקבות זאת "חמתי הייתה באה והיתה אומרת לדזה של מלך כסבול... שהילדת של המלך יודעת לסבול ויש דברים שאני יכולה לסבול ולשתוק" (עמ' 5 ש' 1-3). כן סיפרה כי הנאשם התקין איתורן במכונית שknתה כדי לדעת את מקום המצאה, וכי גילהה זאת אחרי החתימה על מסמכי הגירושין. היא העידה כי "כל פעם

שהייתו יוצא עם חברה הוא אחראי שעתיים שלוש היה מגע וمبיא שנייה והוא אומר אooo אפשר לשבט איתך" (עמ' 5 ש' 11-12), וכן כי היה "שלוח אנשים שיעקבו אחריו, היה מתקשר אליו ושאל איך החוף, יש לידך בחורים" (עמ' 5 ש' 18).

המתלוננת סיפרה כי בעקבות אירוע החבלה בעין פנתה לאחיו של הנאשם שהפנה אותו לעורך דין לשם הסדרת גירושיהם, כי עורך הדין ביטא בעצמו את התרשםתו כי מוטב להם לסיים את מערכת היחסים הזוגית, וכי אחו הנאשם שכנע את הנאשם לבסוף לחתום על החוזה. על הסכם הגירושין אמרה "לא ביקשתי כלום בחוזה. לא מזנות ולא כלום. רק ביקשתי שיעזוב אותי בשקט. אמרתי לו תעשה הוראות משותפת כי זה אבא שלהם" (עמ' 5 ש' 16-17).

על אירוע האכזבות משנת 2017 סיפרה כי אחויה של הנאשם, יידא, רבה עם המתלוננת בשל העובדה כי חלק מלוקחותיה של האחורה, שאוthon הייתה מקבלת בביتها, היו גרושים. המתלוננת ביקשה לסלק את יידא מביתה, והנואם "עמד באמצע וتفس אותו באכזע ועייקם לי את האכזבות" (עמ' 5 ש' 25-26) וגרם לשבר בשתי אכזבותיה (עמ' 5 ש' 26). המתלוננת מסרה כי הלכה לטיפול רק يوم לאחר מכן ("ביום השני" עמ' 5 ש' 28) כי התקשתה להירדם, וכי בעקבות פניהה לטיפול רפואי קובעו אכזבותיה (עמ' 5 ש' 29), ובמשך שבועיים לא עבדה בשל כר. המתלוננת סיפרה לאחרים כי נפלה בתויל ביום. המאשימה הגישה באמצעות המתלוננת מסמכים רפואיים שהמתלוננת אישרה כי הם מתיחסים לאירוע זה, סומנו **ת/1**.

ת/1 - מסמכים רפואיים מ-20.11.2017. תחת תלונות נכתב "אחרי חבלה באכזע 4 בכך יד שמאלamatol נפלה". באבחנה נכתב "fracture finger left 4th". כן עולה כי המתלוננתטופלה ב"חבישת עניבה" לקבוע אכזבות - הצמדה לאכזע 3 וחבישה".

על אירוע החבלה בעין ("האירוע השני 09/20" עמ' 6 ש' 6) סיפרה כי מדובר בתקופה שבה הביעה את רצונה להתגרש מהנאם. הנאשם בקש לדבר אליה, והם נכנסו לחדר ויחד עימם היה בנם הגדל. כשהחלה מריבה ביניהם, ביקשה המתלוננת להתגרש והנאם אמר לה "אם תצא מפה מהבית ירגגו אותך". המתלוננת אמרה בתגובה "אני יודעת איפה משפחה 'מעפנזה'izia משפחה מגעילה יש לך" (עמ' 6 ש' 10). הנאשם היכה אותה באגרוף לפניה, ובנם הגדל אחז בנאים והוציאו מהחדר. המאשימה הגישה באמצעות המתלוננת צלום, שהמתלוננת מסרה כי צולם 5 דקומות לאחר האירוע, וסומן **ת/2**.

ת/2 - צלום שבו ניתן לראות חבורה בצבע סגול מתחת לעינה הימנית של המתלוננת.

המתלוננת סיפרה כי לאחרים אמרה שהחבלה נגרמה בשל נפילה. בעקבות אירוע זה פנתה המתלוננת, כאמור, לאחיו הנתבע, שהפנה אותם לעורך דין שהחתרם על הסכם גירושין, שבמסגרתו סוכם כי תצא מביתם. עם זאת בשל משבר הקורונה ולבקשת הנאשם נשarra בבית עד לחודש אוקטובר, אז בעקבות מריבה עזבה בית אמה, שכירה בית במגדל העמק, וכשבועיים לאחר מכן ביקשה מילדיה להצטרף אליה.

במהלך תקופה זו היו הילדים במשמרות משותפת וגורו בבית הנאשם או בדירתה לפי בחירתם, המתלוננת והנאם היו

"עדין בקשר טוב" (עמ' 7 ש' 1), הוא בקר בדירתה במגדל העמק והמתلونנת אף הזינה אותו "לעשות על האש שהילדים יראו שאנחנו חברים שלא יהיה להם מצב נפשי קשה" (עמ' 7 ש' 3-4). המתلونנת ספירה כי ביום שעובר לארוע הפציעה, היו מקרים שבהם היה מגע לביתה מבלי להודיע, וכי בעקבות זאת אמרה לו כי הוא אינו רשאי הגיעו לדירתה ללא הודעה מראש.

אשר להשתלשות האירועים שקדמה לארוע הפגיעה, ספירה כי ביום שלישי יצאה לבילוי עם חברותיה בחיפה. כדי שהנאשם לא ידע היכן הן מבלות היא החננה את המכונית במקום אחר, וחברותיה לקחו אותה מהמכונית והחזירו אותה אליה לאחר מכן. כשזרה למכונית בשעה 05:00, והחלła בנסעה, ראתה את הנאשם עומד ליד המכונית. לאחר מכן התקשר אליה ואמר "עם מי שכבת, אתה אוטך עוד פעם מתקשר ועוד פעמיים", לא רואה אותו בעיניהם, מהה... " (עמ' 7 ש' 11-12). באותו היום החליטה על חופשה מעבודתה כיון שלידיה היו עתידיים להגיע בשעה 11:00. כשהגיעה בתה היא ספירה לה כי הנאשם אמר לה בעברית "תשבעו ממנה תחבקו אותה תנשקו אותה, לא נשארת הרבה זמן" (עמ' 7 ש' 15), אך המתلونנת אמרה לה שאל לה ליחס לדברים חשובות.

ביום חמישי, 17.12.2020, הלכה לעבודתה. כשהגיעה ראתה את אחיו של הנאשם עובר במכונית, אך לא "יחסה לכך חשיבות, החננה את מכוניתה ונכנסה לסטודיו". ציינחה לזרוק אשפה הבחינה בנאסם במכונית אדומה "הלהר לצד הסטודיו ודפק על הדלת של הסטודיו" (עמ' 7 ש' 19). בתחילת סגרה המתلونנת את הדלת, אך הנאשם אמר כי הוא מעוניין "להביא דברים ורצה לדבר" (עמ' 7 ש' 20). המתلونנת פתחה לו את הדלת, השעה הייתה 08:00 בובקר והיא שאלת אם הוא מעוניין בקפה. כשסתובבה לכיוונו ראתה כי ביד ימין הוא אוחז בסכין מטבח גדולה אותה קננה המתلونנת. הנאשם הניף את הסכין וזכיר אותה בראשה ובצד שמאל מאחורי האוזן. הנאשם צרע "איפה הייתה זהה סוף שלר" (עמ' 7 ש' 24) והמשיך לדקור אותה, שם את ידו בפייה של המתلونנת, כשהיא צורחת. המתلونנת נשכה את הנאשם והוא הובילה לשירותים, הצמיד אותה לקיר ואמר "עם מי הייתה" ואמר שהוא ירוג אותה. המתلونנת אמרה לו "אני אוהבת אותך והילדים, אני אמרתי אם אמות מי ישמור עליו ועל הילדים" (עמ' 7 ש' 27). הנאשם שאל אם היא אוהבת אותו ועל כך השיבה בחיווב. בעקבות זאת נערר הנאשם לבקשתה להבהיר לבית החולים ואמר "בגל שאת אוהבת אותו, את רוצה לחזור אליו" אני אהיך אותך" (עמ' 7 ש' 28-29). הנאשם שאל אותה מה תגיד בבית החולים, והמתلونנת אמרה לו שתאמר שהתעלפה בשל בעיות בבלוטת התריס (עמ' 7 ש' 29-30).

ציצאו את פתח הסטודיו וסגורו את הדלת הבחינה במכונית גולף לבנה, ושהיושב בה הבחן במלוןנות. המתلونנת ניסתה בעקבות זאת לבסוף בחזרה לסטודיו, אך הנאשם ذكر אותה בגב (המתلونנת הציע על צלקת בכתף שמאל) וגרר אותה בחזרה למכונית. המתلونנת נגגה במכונית "כדי שהגרסה שלנו תהיה שאספתו אותנו מהבית אחרי שהתעלפתי" (עמ' 8 ש' 7), וביקשה מהנאשם לעבור מהמושב האחורי למושב הקדמי למשך שתתעלף.

בדרכם לבית החולים תכננו מה להגיד בבית החולים והנאשם אמר "תיזהרי יש לי גב ויש ידים" (עמ' 8 ש' 10). המתلونנת ביקשה כי הנאשם יזרוק את הסכין כדי להיכנס לבית החולים, והוא שמעה את צליל הסכין נופלת על הארץ (עמ' 8 ש' 11-12), בהמשך חיקرتה הראשית אמרה כי זכרו צליל הסכין על המדרכה הוא הזכרן שאיתו התעוררה ציצאה מהניתוח (עמ' 10 ש' 17-19).

המתلونנת אמרה כי בבית החולים הקפיד הנאשם להישאר לידה וכי "רצו להוציא אותו החוצה ולא יצא....הכניסו עמוד 6

אותו לסי היה לי דימום במוח, הכנסו אותו לניתוח, הוא היה לידי, סיכמנו שאנו אבקש כי לא יתרחק ממני" (עמ' 8 ש' 14-16).

כשהתעוררה מהניתוח ראתה את ילדיה הגדולים, פלוני וס.מ., להם סיפרה כי נפלה. ס.מ. "הסתכלה עלי" היזה את העיניים שלה לכיוון אבא שלה כאילו בשאלת אם זה בגלו, אני עשית עם העיניים כן" (עמ' 8 ש' 18-19).

המתלוננת ביקשה מהנאשם לנסוע לסטודיו כדי להביא את הטלפון שלה ואת היום, וביקשה מפלוני להתלוות אליו. כשהלכו השניים "הייתי מטושטש, דיברה עם הילדה ואמרתי לה את לא אומרת כלום, לא נורמלי, הchèלה לבכות ולהבקק אותו, הייתי נרדמת וקמה..." (עמ' 8 ש' 22-23). המתלוננת סיפרה כי פלוני צילם את הנאשם מנוקה את הדם בסטודיו. כשהביאו למתלוננת את הטלפון שלה הנאשם היה אף נכנס אליה לשירותים כיוון שהיא בידה טלפון נייד (עמ' 8 ש' 26).

בשלב מסוים נכנס הרופא והתעקש שהנאשם יצא. הנאשם אמר "את יודעת אני בחוץ, אזזהה בשבייל" (עמ' 8 ש' 28).

כשנوتהה בלבד עם הרופא אמר לה האחרון כי פצעתה אינה מתישבת עם נפילה, אך המתלוננת המשיכה לטעון בפניו כי נפלה. המתלוננת סיפרה כי במהלך הפגישה נכנס הנאשם בתואנה כי שכח מצית והמתלוננת אמרה לו כי המצית במכנסיו (עמ' 8 ש' 31). המאשימה הגיעה באמצעות המתלוננת מספר תצלומים, שהמתלוננת אישרה כי הם תצלומים שלה, וסומנו כת/3.

ת/3 - תצלומים שצולמו על ידי רס"ב ויסאם אשקר ועל ידי שוטרי הסיוור, שבהם ניתן לראות את פצעי המתלוננת. המתלוננת אמרה בהקשר לתצלומים "ומי שצמוד אליו זה הנאשם, הוא מחזיק אותו" (עמ' 9 ש' 3).

כמו כן הוגשوا באמצעות המתלוננת:

ת/4 - תקליטור בו סרטון של העימות ביןה ובין הנאשם.

ת/5 - תקליטור שבו סרטון של השחוור על ידי העודה.

אשר לחומרים הנוספים בת/5 הוחלט כי אלה יתקבלו בכפוף להעדר הגורמים הרלוונטיים להם.

המתלוננת אמרה כי גם לאחר השיחה עם הרופא לא מש הנאשם מצדיה. כן סיפרה כי במקום הייתה אחות מוסמכת שהיא אחותה של חברתה וכי כשזו באה לחבקה ושאלה אותה אם הכל בסדר היא פרצה בבכי והנאשם נכנס ושאלה אותה מדוע היא בוכה.

בשלב מסוים אמר לה הרופא כי צריך לעبور בדיקת אולטרסאונד, והגיעה עובדת סוציאלית לבושה כאחות. שנאמר

לנאמן שאין צורך כי יתלווה אל המתלוונת הנאשם שאל את המתלוונת אם להתלוות אליה והוא אמרה לו שכן. המתלוונת הובלה לחדרה של העובדת הסוציאלית שביקשה מהנאשם כי ישאר מחוץ לחדרה. כשהווכנסה המתלוונת לחדר ספירה "התחלתי לבכות", אמרתיה לא יודעים מה עשיתם הילדה הייתה איתנו בחוץ אם יגלה שיש שוטרים, אז פחדתי על הילדה" (עמ' 10 ש' 1-2). המתלוונת ספירה לעובדת הסוציאלית כי היא אכן נזכרה על ידי הנאשם, ושמעה במכשיר הקשר כיצד השוטרים עוצרים אותו.

אשר לטענת הנאשם כי המתלוונת היא שהייתה מעדכנת אותו באשר למקום המצאה אמרה המתלוונת כי הנאשם הוא שהוא מעוניין להיפגש וכי המתלוונת אמרה לו כי אינה מעוניינת בכך.

המתלוונת מסרה כי השכנים מספרים כי חמותה טוענת שהנאשם "בא למגדל העמק ומוצא אצל גבר ואז ذكر אותו" (עמ' 10 ש' 16-15).

בהתיחס לטענת הנאשם כי לא הבхиון בدم בסטודיו ספירה כי ראתה אותו בסרטון מנקה את השירותים, שבhem היה דם על הקירות, וכי הנאשם לבוש באותו סרטון בגדיים שחורים שאوتם לא החליף במשך ימים (עמ' 10 ש' 24-22).

המתלוונת שללה את הטענה כי החבלה שנגרמה לה באירוע החבלה בעין נגרמה בשל סירים שנפלו עליה.

עוד הגישה המאשימה באמצעות המתלוונת פרוטוקול בבקשת להוצאה צו הרחקה נגד הנאשם ובני משפחותו, שהתקבל וסומן ת/6:

• **ת/6** - הוא פרוטוקול דין מיום 20.12.2020. ב"כ המתלוונת מסרה כי הנאשם "זכיר אותה בגב ובצואר ובראש, תוך כדי שהוא זזכיר אותה היא בקשה ממנו לחזור ואמרה לו שהם ייחזרו להיות בלבד והוא חדל מהדקירות, שהגיעו לבית החולים היא ספירה שהיא נפלה במדרגות, הוא היה היחיד איתה... עברה ניתוח בראש, בצוואר ובקושי מדברת".

המתלוונת ספירה כי הנאשם "מטריד אותי מזה שלושה חודשים, הוא שם ליAITORITAT ברכב שלי, הוא היה מגיע לפגישות עם חברות שלי. הוא אמר זהה מקרי, היה רואה את הרכב. המשפחה שלו, המשכיבים האחרים, הם אנשים נקמניים, אבא שלו רצה להיפגש איתי אטמול ולא הסכמתי, אני מפחדת מהם.اما שלו הייתה רואה שהוא מכח אותו וראה שיורד ל' דם ואני היה מכין ל' קפה כדי שאסתום את הפה".

בחקירה הנגדית העיד המתלוונת כי באירוע האכזבות היו נוכחים כל ילדיהם וכי "הם שמעו את הצרות שלי" (עמ' 11 ש' 27), כי בהתחלה היו נוכחים יודא והנאשם וכי המתלוונת צעקה כי שוברים לה את האכזבות (עמ' 11 ש' 33) וכי האירוע התרחש בסלון הבית (עמ' 12 ש' 10). כששנאללה מדוע אמרה בת/1 כי נפלה השיבה "מה אתה רצה שאני אגיד? שבعلي' מה אתה?" (עמ' 12 ש' 22). אשר לטענת יודא בחקירהה (להלן **נ/1**) כי לא היה יכול כאמור בין בין המתלוונת אמרה כי יודא משקרת (עמ' 13 ש' 7).

המתלוונת השיבה שככל בני המשפחה ידעו על אירוע האכזבות כי "olumn שומעים עצומות" (עמ' 14 ש' 5, וכן עמ' 13

ש' 30) וכן כי "אצל המשפחה שותים קפה בבוקר ומספרים הכל מה היה" (עמ' 13 ש' 30), וכי דבריה של אם הנאשם, פלונית, כי לא זכור לה כי הנאשם איים או צעק על המתלוונת הם שקר (עמ' 14 ש' 16).

כך גם באשר לטענת אם הנאשם כי החבלה באירוע החבלה בעין נגרמה למTELונת כתוצאה מסירים שנפלו על פניה (עמ' 20 ש' 3). בהמשך חקירתה הנגדית אמרה כי אחיו הנאשם פלוני, שיקר באומרו כי המTELונת סירה לו שהחבלה נגרמה כתוצאה מסירים (עמ' 20 ש' 29).

על אירוע שעליו סירה בחקירה הראשית, שלא כלל בכתב האישום, ושלפיו זרק הנאשם על המTELונת קופסת טלפון בnocחות אבי הנאשם ואמו ובעקבות זאת דיממה אמרה "אבי יכול לספר על הרבה אירועים" (עמ' 14 ש' 24). כנסאלת על דברי אבי הנאשם שהכחיש את האירוע, וכן את קיומן של בעיות בין הנאשם לבין המTELונת, השיבה כי הוא משקר (עמ' 15 ש' 4).

כנסאלת על אודוט nocחותו של פלוני באירוע החבלה בעין, השיבה כי פלוני " נכנס לחדר כי ידע שהוא אלים" (עמ' 15, ש' 31), וכי פלוני סיפר לה כי הוא שיקר בחקירה, כי הוא מצטרע (עמ' 15 ש' 33), וכי הוא "חייב לתמוך בסבתא וסבא בגרסה שלהם" (עמ' 15 ש' 31). המTELונת אמרה כי פלוני סיפר לה זאת כי "עשינו ישיבה ביחד עם כל הילדים אولي לפני חודש-חודש וחצי" (עמ' 16 ש' 7).

המטTELונת תיארה את אירוע החבלה בעין כך: "התווכחנו, התחליל להתקרב ולהתקרב, היה קרוב אמרתי שאני לא מפחדת ממנו, הוא איים עלי", בהתאם יש לי בוקס בעין, פלוני קופץ והפריד אותנו ולקח אותנו מהחדר" (עמ' 16 ש' 24-23).

המטTELונת אישרה כי סילקה את פלוני ואת ג.מ. מהבית במשך שבועיים, ואמרה כי "cashzarti מבית חולים אמרו לי שיש דבר של כבוד משפחה 'شرف אלעליה' כמו שפירתי לפני ימים אמורים, אמר לי אני במקומו הייתי נותן לך סיכון" (עמ' 16 ש' 32-33). דברים אלה אמר ג.מ. (עמ' 17 ש' 2). בעקבות טיפול אצל העובדת הסוציאלית התקשרה המTELונת אל ילדיה וביקשה שיחזרו לבית, והם אמרו לה "טורידי את התלונה מאבא ונחזיר לךו איתך, כייך התלונן אני לא התלוננתי" (ע' 17 ש' 23-24), ואמרה שהשיבה כי תווור עליהם "כי מגע לו" (עמ' 17 ש' 30).

כשעומתה עם דברי פלוני בחקירהו, אשר תלה את רצוניה להיפרד מהנאשם ברצון לחופש אמרה: "אולי זה מה שהילד ראה באותו זמן" (עמ' 18 ש' 7), ועל העבודה כי פלוני שלל כי הנאשם היכה את המTELונת באירוע החבלה בעין, אמרה "אתה מדבר עלILD שמושפע מכל דבר, ביקשתי מהשורטים שלא יערבו אותם" (עמ' 18 ש' 11), הוסיפה כי פלוני "משקר ואני סולחת לו" (עמ' 18 ש' 19) וכי אמו של הנאשם אמרה לו למסור כי החבלה נגרמה לה ממכסה של סיר (עמ' 19 ש' 17), וכן גם שיקר באומרו כי הנאשם לא שבר את אצבע על של המTELונת באירוע האצבעות (עמ' 20 ש' 15).

המטTELונת מסרה כי עורך הדין מישל עון ראה גם הוא את החבורה שנגרמה לעינה של המTELונת "והבין שאנו חנו במצב קשה" (עמ' 20 ש' 30), אך בمعנה לשאלות המשר אם סירה לו על החבורה השיבה "לא צריך. אמרנו

שאנו ניפור כחברים בשליל הילדים הוא פשוט אמר לי 'אני רואה שהמצב לא מתאים יכול להימשך ככה'. אנחנו דיברנו בשיחה של הפרידה, בסיכון" (עמ' 21 ש' 4-3).

אשר לאיור הפשיעה, כשנשאלה מדוע הזיכירה את שמו של פלוני השיבה "כי אני זוכרת את היום הזה, כל מה שקרה ביום זהה. זה יום שכמעט הייתה מיתה, כמעט הרגו אותה. סליה, לא הרגו אותה,ניסו לרצוח אותה" (עמ' 21 ש' 27-28). כשנשאלה מה עשתה כשנדקלה, השיבה "הוא הוציא אותה, דחף אותה, ולא יכולתי להגן על עצמי..." (עמ' 22 ש' 4) (בນזודה זאת המתלוננת, אשר בכתה, בקשה הפסקה).

בהמשך סיפרה כי "כשהוא התחל לזכור אותן (צ"ל - "אותי") הרמתה את היד כדי להגן על עצמי, אם לא הייתה מרימה את היד הוא לא היה מפסיק את העורק, אחרי שהתחלט לצרתו והוא שם את היד שלו בפה שלו, אתה יודעת איזה צرحות היו שם באוט ורגע והוא סחב אותה לשירותים. מה ששכחתי להגיד שבשירותים הוא המשיך לזכור אותה, כדי שלא יהיה של מישחו אחר" (עמ' 22 ש' 27-30). בהמשך הסבירה כי הנאשם דחף אותה לשירותים כי שם שומעים פחות (עמ' 23 ש' 25-26). כשנשאלה מדוע לא הזיכירה את הנשיכה בחיקיותה, למעט אחת מהן, השיבה "אין סיבה. זה הכל קרה, נשicot, צرحות, דקירות, מה שאתה לא רוצה, אני כמעט מתה שם" (עמ' 22 ש' 32), ובהמשך "כי הם שאלו אותו שאלות אחרות גם, הלכתי לפיו מה ששאלו אותו" (עמ' 23 ש' 1).

במענה לשאלת כיצד אם עמדה מול הנאשם פנים אל פנים, הדקירות הם מאחור השיבה "לא הייתה שם כדי לראות את זה" (עמ' 23 ש' 28), ובהמשך "אתה מדבר איתני על כמה סנטימטרים אם זויתי או לא זוית?" (עמ' 24 ש' 1) וכי "הדקירות הן מאחורה כי כשהסתובבתי הוא התחל לזכור ככה (מדגימה דקירות מצד)" (עמ' 24 ש' 8-9).

על הסיכון שבה בוצעו הדקירות אמרה כי מדובר בסיכון גדול ואם גודלה 40 ס"מ אמרה "אולי קצת פחות" (עמ' 24 ש' 18). כשנطען בפני המתלוננת כי הנאשם שמאלי אמרה כי הנאשם משקר (עמ' 24 ש' 33).

כשעומתה עם הטענה לפיה אדם, לדבריה ראה אותם יוצאים מפתח הבית כשהיא מדממת, טען כי לא ראה שום דבר חריג, השיבה "איך אני אדע שאתה לא משקר עכשו" (עמ' 25 ש' 26).

יצין כי ההגנה הצהירה כי אותו אדם יעד עד הגנה (עמ' 25 ש' 24), אך עד כזה לא הובא. משך יש להתעלם מהטענה.

כן אשרה המתלוננת כי הנאשם זרק את הסיכון ליד מרכז הפיס (עמ' 25 ש' 32 - עמ' 26 ש' 1). כשעומתה עם העובדה כי הסיכון לא נמצא אמרה "אני לא ביררתי על התיק ומה היה" (עמ' 26 ש' 18).

בקשר לדבריה כי הנאשם היה צמוד אליה בכל מהלך שהותה בבית החולים, אישרה כי הנאשם יצא עם בנים הגדול מבית החולים וכן אמרה "וגם פעם התעוררתי בלילה והוא לא היה" (עמ' 26 ש' 30). כן אשרה כי הנאשם הביא לה שווארמה (עמ' 26 ש' 32), הביא תחבותות הגיניות (עמ' 27 ש' 1) וכן אישרה כי כאשר בתה דיברה עם הנאשם ביקש כי אם כבר יגיע, שיביא סיגריות" (עמ' 27 ש' 4).

המתלוננת שלה את גרטה הנאשם כי הגיע לסטודיו לבקשתה כי התעלפה, ואמרה כי ספירה בבית החולים

שהתעלפה כי הנאשם איים עליה לבל תגיד דבר (עמ' 27 ש' 17), כן אמרה "אני שיקרתי לרופאים שאני נפלתי כי מה אני אגיד להם? שיש לי ילדים בלבד בבית ושהוא יכול להגיד אליהם ויש לו קשרים להרוג אותי? מה" (עמ' 27 ש' 20-19).

אשר לאיורו החבלה בין ספירה כי פונתה לרופא, וכי זה אמר לה "שאם ירושם את זה במחשב ישר יביאו לי נידת" והפנה אותה לעובדת סוציאלית (עמ' 27 ש' 32-33). הביקור אצל הרופא אירע "כמה ימים לאחר מכן, לא זכרת בדיקות כמה" (עמ' 28 ש' 2), ואמרה כי לא "יתכן שפונייה לחופה הייתה ביום לאחר מכן כיון שהיום למחарат הלכתי לעבודה וסיפרתי ללקוחות שלי שנפלתי ולא קיבلت בוקס מבعلي" (עמ' 28 ש' 12).

8. עדותה של המתלוננת הותירה בי רושם עז של אמינות. התרשםתי כי המתלוננת ספירה אך ורק את הדברים שחוותה, וניכר כי אין היא מנסה להעצים את המעשים ולטפל על הנאשם עלילות שווא. אדרבא, נדמה כי החוויות הקשות שאותן חופה המתלוננת אין כל החוויות שעברה. המתלוננת פרשה בעדותה מארג חימם מגוון שתחילה בזוגיות מיטיבה, שהמשכו בנסיבותן של המתלוננת לתת הסברים רצינליים להסלה בהתנהגותו של הנאשם, דרך קרשendo הבניי מספר אירועים ספציפיים המציגים את חוויותה ו疏散ו בגרנד פינאלה עוגם של אירוע הפיצעה.

עדותה הייתה עקבית ומהימנה, כאבת ומלאת רגש אך עניינית. חקירותה הנגדית הארכאה והנוקבת לא גילתה פרצות או פרכות ממשיות בדבריה.

עדותה של המתלוננת מחזקת בחיזוקים ממשוערים רבים, ממוקרות מגוונים, שלהם החלטתי ליתן משקל נכבד, ונסתתרת לכארה במספר עדויות, גם הן יפורטו בהמשך, שאת משקלן מצאתי נמור עד אפסי.

להלן פירוט חלק מהחיזוקים;

המתלוננת אמרה לס.מ. כי הפיצעה היא מעשי ידיו של הנאשם. דברים אלה נאמרו לאחר שהמתלוננת יצאה מהניתוח, וכאשר המתלוננת וס.מ. נותרו לבדן, כשהנהם ופלוני הילכו לסתודיו. מדובר איפוא באמירה הקבילה לפי סעיף 10 לפקודת הראות, כאשר קרובן אלימות שנאמרה בהזדמנות הראשונה להתאונן. ככך, אמרה זאת קבילה להוכחת אמיתות תוכנה, והוא גם טבועה בחותם עמוק של אמינות, כגרסתה הראשונה כאשר היא עודנה תחת השפעת האירועים.

וודגש, הנאשם הגיע עם המתלוננת לבית החולים, ואמר בעצמו שלא עזב את צידה (ת/35), כך שלא הייתה למתלוננת הזדמנות קודמת להתلون על מעשייו לפני הניתוח, גם אם קיבל את הטענה כי הוא הותיר את המתלוננת לבדה לאחר מכן.

חיזוק נוסף לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותו של ד"ר חכים לפיה פצעיתה של המתלוננת אינה מתיחסת עם פגיעה כתוצאה מנפילה.

כפי שועלה מעדותו של ד"ר חכים המתלוונת לא הייתה מעוניינת לדבר והוא נאלץ לדבר על ליבת כדי לשכנעה, ורק אז אישרה המתלוונת בהנהון כי הותקפה על ידי בן זוגה. חששה להتلונן עליה בקינה אחד גם עם דברי גב' מוכעבל כי כשהובלה המתלוונת לחדר הרנטגן וראתה שם את השוטרים אמרה חזר ואמר "אתם לא יודעים מה עשיתם" (עמ' 54 ש' 8), וד"ר מוכעבל אף העידה על מצבה הנפשי המתלוונת.

לכך יש להוסיף את העובדה כי כשפנתה המתלוונת לד"ר בראנסה ולגב' דויטש בקשה שלא הגיע תלונה למשתורה אף שדיוחה על אלימות מצד הנאשם.

חוסר רצונה של המתלוונת להגיש תלונה נגד הנאשם אינו מתיישב עם הטענה לפיה פועלות המתלוונת מטע מניע לטיפול על הנאשם האשמות שווא.

גרסתה של המתלוונת כי התנהגותו של הנאשם התאפיינה בקינה אובייסיבית ובמקבב אחריה מתיישבת עם עדותו של ד"ר בראנסה כי הנאשם פנה אליו מיזמתו ושאל אותו למשיה של המתלוונת שכירקה אותו ועם העובדה שכח"ר בראנסה שאל את הנאשם כיצד הוא יודע על קר, אמר לו כי חבר שלו ראה את המתלוונת בבית המركחת.

חזוק נוספת לכך ניתן למצוא בעדותו של עו"ד עון שהעיד כי המתלוונת אמרה "שהיא מפחדת, שהוא מתקשר ..." (עמ' 139 ש' 23).

זאת ועוד, טענתה של המתלוונת כי הנאשם התקין איתורן במכוניתה עשויה להתיישב עם העובدة כי הנאשם ידע היכן מכוניתה של המתלוונת ביום 16.12.2020. הנאשם ניסה אמן להסביר זאת בכך שמדובר במקום שבו רגילה המתלוונת לשחות, אך הסבר זה אינו מסיר לחולוטין את התמייה.

aiconi הנאים בחיפה ביום 16.12.2020 בبوك תומכים גם הם בגרסתה כי ראתה את הנאשם בסמוך למוכוניתה.

גרסתה של ס.מ. שנתמכת בהודעתו של ג.מ. (ת/36) כי הנאשם אמר להם לחבר את המתלוונת טוב ולהריך אותה כי הם יתגעו אליה מחזקת גרסת המתלוונת.

דברי פלוני כי הדם היה באיזור השירותים מחזקים גם הם תיאור המתלוונת באשר להשתלשות האירועים.

אשר לאיrou הפיצעה בעין הרוי שלא הייתה מחלוקת כי המתלוונת נחבלה בעינה ועובדת זאת גם נתמכת בצלום ת/2 ובעדותה של גב' דויטש כי ראתה חבלה בעינה של המתלוונת, כמו גם עדי ההגנה שהיעדו על חבלה בעינה של המתלוונת גם אם ביקשו להסביר זאת בגורמים אחרים.

ס.מ. העידה כי שמעה את פלוני אומר "למה עשית את זה" (עמ' 75 ש' 14). דברים אלה קבילים להוכחת אמיותות תוכנם, בין אם לפי סעיף 9 לפקודת הראיות (משפלוני העיד) ובין אם כ'רס גסתה' שלא לפי סעיף 9 לפקודת הראיות, והם קשורים את הנאשם לגרימת החבלה שראתה ס.מ. בעינה של המתלוננת.

אשר לאירוע שבירת האצבעות הרי שהשבר באצבעותיה של המתלוננת מתואר במסמכים הרפואיים ת/1.

חיזוק נוסף לגורסת המתלוננת באשר לשבירת האצבעות ניתן למצוא בעדותו של א.מ. שהעיד כי ראה הן את הנאשם מנסה להוכיח את המתלוננת והן את יודא מנסה להוכיח את המתלוננת. עצם המריבה בין המתלוננת ל יודא והתערבותהဟם במריבה נתמכת גם בעדותו של פלוני כמו גם עדותה של ס.מ. על המריבה.

על יסוד האמור, אני מקבלת את עדותה של המתלוננת ונוטנת לה את מלא המשקל הראיתי. על בסיס דבריה אני קובעת כי האירועים התרחשו באופן בו תיארה אותם, כשהם עולים בקנה אחד עם האמור בעבודות כתוב האישום, אף מעבר להן.

9. ביום 13.06.2021, ולאחר ששמעתי את עדותם ב"כ הצדדים וכן את עדותיהם של ילדיהם הקטנים של הנאשם והמתלוננת, ס.מ. ו.ג.מ., החלטתי להיעתר לבקשת המاشימה וקבעתי שעדותם של שני הקטנים תישמע בלשconti שללא בנסיבות הנאשם. עוד קבעתי כי האחרון יוכל לראות את העדויות באמצעות מערכת הייעודת מרחוק ולעומוד בקשר טלפוני עם סנגורו במקביל לכך. טרם עדותם, הסרתי לכל אחד מהקטנים את מהות ההליך ומהלכו, וכן הזהרתי אותם בלשון ברורה וידאית כי הבינו את האזהרה.

10. ס.מ. העידה בחקירה הראשית כי היא בתה של המתלוננת, כי היא בת 16.5 שנים וכי היא לומדת בבית ספר ומתגוררת במגדל העמק עם אמה, עם אחיה הגדול פלוני ועם אחיה הקטן א.מ.. אח נוסף, ג.מ., מתגורר אצל סבה וסבתה.

ס.מ. סיפרה כי ביום רביעי שלפני אירוע הפגיעה חזר הנאשם הביתה צועם ואמר "שהוא מקפץ אותנו למגדל העמק ואני לנו שנחבק אותה טוב ונעריך (צ"ל - נריח) אותה כי נתגעגע אליה ממש" (עמ' 70 ש' 21-22). ס.מ. שאלת את הנאשם אם הוא מתכוון משהו והוא אמר "מש לא" (עמ' 70 ש' 22). עוד סיפרה כי הוא חזר על המילים הללו עד שהגיעו למגדל העמק. ס.מ. סיפרה על הדברים למתלוננת ושאלתה אותה מה מתכוון הנאשם והמתלוננת ענתה כי אינה יודעת. לחרת, התקשרו היא ואחיה פלוני למתלוננת מספר פעמים אך לא היה כל מענה, ונודע לה מפני לקוחה של המתלוננת כי זו נמצאת בבית החולים. כשהגיעה לבית החולים הייתה המתלוננת בתאוששות לאחר ניתוח. הנאשם ניסה להניאם מלהישאר בבית החולים ואמר כי "זה כלום, מכח בכחך" (עמ' 70 ש' 27). אך היא ואחיה פלוני המתינו בבית החולים. בהמשך חקירתה הראשית, אמרה ס.מ. כי הנאשם אף צעק עליה ועל אחיה ואמר "חאלס לך מהפה" (עמ' 71 ש' 7), כשיצאה לבסוף המתלוננת מחדר התאוששות נבהלה ס.מ. כשראתה שראשה חבוש.

ס.מ. נותרה לבדה עם המתלוונת לאחר שהנאשם ופלוני הלכו לעסוק לבקשת המתלוונת. אז סיפרה לה המתלוונת כי הנאשם הגיע לעסוק ואמר כי הוא רוצה לדבר איתה, ולאחר שפתחה לו והציעה לו קופת, הוא התנפף עלייה וזכיר אותה 8 פעמים בראש ובכתר. כן סיפרה לה המתלוונת כי היא אמרה לנאשם "מה אתה עושה יש לנו ילדים ובית אני אחזר אליך" וכי אז נרגע הנאשם, הם נסעו במכונית לבית החולים ובדרכו זرك הנאשם את הסכין.

העדה סיפרה כי "זמן שאח שלי היה עם אבא שלו הוא צילם סרטון קצר ותמונהות והם ניקו את הדם שהוא בסטודיו" (עמ' 71 ש' 3-4). בהמשך חקירתה הראשית העידה כי פלוני צילם את הנאשם מנוקה, וכשהזר פלוני לבית החולים הראה לה את הסרטונים. בהמשך לאחר שסיפרה זאת למתלוונת, ביקשה ס.מ. מפלוני לשלווח לה את הסרטון והתמונה (עמ' 72 ש' 2-4). ס.מ. סיפרה כי הראתה את התוכניות לחוקר, אך "לא ראו את הסרטון ראו צילום מסך של הסרטון. לא היה לי את הסרטון בסופו. לא זכרת" (עמ' 72 ש' 5-6). לאחר שרוענן זכרונה אמרה כי ככל הנראה פלוני מחק את הסרטון כי חשש שהנאשם ימצא אותו אך הוסיפה "אני לא בטוחה בזה" (עמ' 72 ש' 12).

על הקשר בין הנאשם ובין המתלוונת סיפרה כי הוא "לא היה ממש טוב" (עמ' 71 ש' 8) וכי המתלוונת רצתה להתגרש ממנו.

ס.מ. העידה על אירוע נוסף, שעלו לא סיפרה במשפטה, שבו שמעה צעקות מחדר סגור שבו היו אחיה פלוני, המתלוונת והנאשם. ס.מ. שמעה את פלוני אומר לנאשם "למה עשית את זה" וראתה את הנאשם יוצא מהחדר חזען. כשנכנסו לחדר ראו שהוא הרבץ לה בעין ואחר כך נהיתה לה צלקת ממש" (עמ' 71 ש' 12-13). על אירוע זה אמרה כי התרחש עוד בבית בניצבת כמה שבועות לפני שעברו להתגורר במגדל העמק. הוא התרחש בחדר ההורים ואילו ס.מ. הייתה במטבח לצד החדר, והוא נכנסה לחדר יחד עם אחיה הקטנים, והוא ראתה "סימן קטן בעין ואחר כך זה התנפח ונוהה רחਬ" (עמ' 71 ש' 16). כששאלת אותה פלוני מה קרה הוא אמר כי הנאשם "הכנס בוקס או כאפה" (עמ' 71 ש' 17), וכן גם אמרה המתלוונת.

על אירוע האcubeות סיפרה, כי הייתה מריבה בין המתלוונת ובין דודתה וידה זעירה. סבטה לקחה אותה לביתה "כי אני לא צריכה לראות ריבים" (עמ' 71 ש' 25-26), ובזמן שהיא בבית הסביטה ארע המקרה. כשהפגשה אותה לאחר מכן סיפרה לה המתלוונת כי הנאשם התנפף עלייה ושבר לה את שתי האcubeות יומם לאחר מכן הלכה המתלוונת לקופת החולים ושתי האcubeות קובעו.

בהתיחס להתוכניות ביןה ובין פלוני (ת/17 ות/18 וכן תרגום ת/44) לעיל, אמרה כי אינה זכרת מדוע כתבה לפלוני לא לספר דבר. והוסיפה מיד לאחר מכן כי המתלוונת אמרה כי משפחת הנאשם נקמנית מאוד וכי "היא לא רצתה שידעו שאבא שלי בכלא אבל הם ידעו, זה מה שאינו זכרת. כדי שהמשפחה של אבא לא ייכנס על אמא" (עמ' 72 ש' 14-15).

11. **בחקירתה הנגידית** אישרה ס.מ. כי ההסביר שנותנה למחיקת הסרטון על ידי פלוני מקורו בסברה שלה. כן אישרה כי לא ראתה את אירוע האcubeות, וכי שמעה עליו מפיו של המתלוונת. כشعומתה עם העובדה כי יidea אמרה בחקירתה כי לא היו דברים מעולם אמרה "בטח היא לא תגיד שהיא ארע זהה זה Ach שלה וזה גם אבא שלי" (עמ' 73 ש' 6). בהמשך חקירתה הנגידית נשנאהה אם פלוני היה נכון ארע אמרה "לא נראה לי" (עמ' 76 ש' 22), אך כشعומתה עם טענת פלוני כי היה נכון בארע אמרה "לא זכרת, זה היה מזמן" (עמ' 76

ש' 24).

אשר לאירוע החבלה בעין אמרה כי מלבדה באותו היום היו בבית הנאשם, המתלוננת, פלוני וא.מ, וכי היא אינה זוכרת אם ג.מ. היה בבית. ס.מ. עומרה עם העובדה כי פלוני הבהיר כי המתלוננת נפגעה במסגרת אותו אירוע וכי הוא טען שהמתלוננת סיפרה כי החבלה נגרמה לה כתוצאה מנפילה טרי, ועל כן אמרה המתלוננת כי היא מופתעת בדבריו של פלוני וכי שמעה אותו באזניה אומר לאביהם "למה עשית את זה" (עמ' 75 ש' 14) וכן שפלוני אמר לה שהנאשם הכה את אםם. בהמשך חקירתה הנגידית, כשעומתיה שוב עם הטענה כי פלוני אמר שהמתלוננת משקרת, אמרה "פלוני גדול והוא מבין שהוא טעה. הוא אמר לאמא שלו שהוא טעה ואני יודעת שיש הקלה שאומר איך כל התכוון שלך או לא יודעת אם זה שלך שמעתי שיש הקלה. אני יודעת שיש הקלה של פלוני שכן מה שהוא אמר זה תכונן של הדודים שלו" (עמ' 79 ש' 24-26). בהמשך לכך, כשהשאלה כיצד היא יודעת, אמרה כי שמעה על קיומה של הקלה מהמתלוננת ומפלוני (עמ' 80 ש' 3).

ביחס לת/2 אמרה כי אינה זוכרת אם היא צילמה את התצלום או המתלוננת, ולאחר שערכה חיפוש במכשיר הטלפון הסלולרי שלה אמרה כי נראה שת/2 צולם בטלפון של המתלוננת.

ס.מ. העידה כי סיפרה למתלוננת "פחות או יותר" מה שאמרה במשטרה (עמ' 74 ש' 3-12). עוד סיפרה על אירוע נוסף שבו הנאשם והמתלוננת "היי במסעדה ודיברו והיא אמרה לו שהיא לא רוצה להיות איתו, הוא הפך את השולחן עלייה והוא הלכה לאילת לברוח ממנו. איך שהוא הם הגיעו לאילת יחד לדוד שלי וهم לא אמרו לנו" (עמ' 78 ש' 11-13).

השאלה לשם החבורה שדרשה נודע לה כי המתלוננת בבית החולים, אמרה כי שמה היא סאלם, וכי לא מסרה את שמה בהודעתה במשטרה כיוון שלא נשאהה על כך (עמ' 78 ש' 20-23). כשהשאלה אם בלילה לפני האירוע לא ישנה המתלוננת בביתה אמרה "מה פתואם, היא ישנה והלכה לעבודה בבוקר. התקשרנו אליה בשעה 00:00 בערך. כשהתעוררתי אני תמיד מתקשרת אליה. היא הולכת לעבודה בשעה 08:00" (עמ' 78 ש' 27-28).

כשעומתיה ס.מ. עם דבריה בהודעתה במשטרה לפיהם הייתה צמודה למתלוננת בבית החולים אמרה "כן, הייתי צמודה אליה אחרי שלקחו אתABA" (עמ' 79 ש' 3), והסבירה כי לא סיפרה על פרק הזמן שבו המתינה למתלוננת עד שתצא מhydr ההטאושות כיוון שלא נשאהה על כך (עמ' 79, ש' 5). בהמשך חקירתה הנגידית אמרה ס.מ. כי אמרה בהודעתה במשטרה כי הנאשם "אמר לנו ללבת מפה ושhai נפלה מהכתרף והוא צעק علينا" (עמ' 80 ש' 20).

כשהטיח בה הסניגור את הטענה כי המתלוננת תדרכה אותה מה לומר בהודעתה במשטרה ומה לומר בעדותה בבית המשפט אמרה "לא. אנחנו בכלל לא מדברים על התקיק. זה נושא ממש רגש אליה" (עמ' 79 ש' 13).

12. **בחקירתה החזרת** אמרה ס.מ. כי לפלוני י滿או 18 בחודש הבא, וכשנשאלה אם פלוני אכן מתגורר עימם אמרה "לא. ג.מ. לא גר איתנו. פלוני הבין את המצב והוא עם אמא עכשו. לפני זה הוא רצה שאבא שלו

"שוחרר לא חשוב מה" (עמ' 80 ש' 26-27).

13. התרשתי כי ס.מ. היא גערה רגשה וنبונה, שהבינה היטב את האזהרה טרם עדותה ושדבקה באמת לאור עדותה לפני, גם כאשר התמודדה עם הקושי הנובע מעמידתה בין אביה האחוב ובין אמה האהובה. עדותה, שבودאי עלתה במאץ רגשי עצום, הותירה בי רושם מהימן לחלוון. מצאתה שהקטינה הייתה מחויבת לאמת באופן מוחלט וכי עשתה כל מאמץ לבדוק בדבריה. ניכר כי אין כל מגמת העצמה בעדותה וכי היא נעדרת כל שאיפה לטפל על אביה האשםות שווה. חקירותה הנגדית לא פגמה באמינותה כהוא זה. ההיפך הוא הנכון. היא עמדה על עיקרי עדותה באופן עקבי ולא מצאת פרוכות של ממש בדבריה.

על יסוד האמור, אני מטעיקה את מלא המשקל הראייתי לעדותה וקובעת כי הדברים אירעו כפי שדיוחה עליהם.

14. ג.מ. העיד בחקירתו הראשית כי הוא בן 15 וכי הוא תלמיד תיקון. ג.מ. העיד כי קרא את הודעתו במשטרה לפני עדותו ואמר "הרבה זמן עבר ושבחתי. זה שקררתי את זה בבורך לא עזר לי הרבה להזכיר" (עמ' 81 ש' 2). ג.מ. אמר כי היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת טובים, וכי המשפחה הייתה נסעת לטווילם לעיתים קרובות, עד אשר "בבבת אח (צ"ל - אחית) התחלו הביעות" (עמ' 81 ש' 4-5). המתלוננת החלה לחזור לביתה בשעות מאוחרות, ולאחר שעברה לדירה חדשה אף לא ישנה בבית. עוד העיד ג.מ. "היום אמא ואבא לא ביחד. היא רוצה חופש מה שהיא אומרת לנו. ככה היא אומרת כל הזמן שהיא רוצה חופש ולא רוצה את אבא" (עמ' 81, ש' 7-8).

לאחר שהתבקש ג.מ. לרענן את זכרונו בדברים שאמר בהודעתו במשטרה לפיהם "הם לא מסתדרים וגם אבא מרביץ לאמא" אמר כי הוא אינו זכר את הדברים והוסיף "אני רוצה להגיד שהוא, ברכב אמא שלי אמרה לי להגיד מה אני צריך להגיד, אני וס.מ. היינו. אני אמרתי מה שאמא אמרה לי להגיד בחקירה" (עמ' 81 ש' 13-15).

אשר לדבריו בהודעתו במשטרה לעניין אירוע החבלה בעין אמר כי על המתלוננת נפל "הסיר הכחול" בלי מכסה (עמ' 81 ש' 17-20), ולאחר ניסיון נוסף לרענן את זכרונו על ידי הودעתו במשטרה אמר "זה לא הדברים של". מה שאמרתי זה הדברים האמתיים. הדברים האלה אמא אמרה לי להגיד הכל בתוך הרכב. מה שאתה קורא זה הדברים שאמרתי במשטרה אבל זה לא האמת, אני אמרתי אותם כי זה מה שאמא אמרה לי להגיד" (עמ' 81 ש' 24-26).

לקשת המאשימה, ולאחר שמצאתי כי ג.מ. סותר את הדברים שמסר בהודעתו במשטרה באופן מהותי, הכרזתי על ג.מ. כעד עoin והודעתו התקבלה וסומנה **ת/36**:

ת/36 - הודעת ג.מ. ביום 21.12.2020 בשעה 16:04, שנגבתה על ידי רס"ב יוסאם אשקר. ג.מ. מסר בהודעתו כי הוא בןם של הנאשם והמתלוננת, וכי הוא בן 14.3 ותלמיד כיתה ט'. על חורי סיפר כי הם פרודים וכי המתלוננת עברה להתגורר במגדל העמק, כשהילדים מתגוררים לעיתים אצל ולעיתים אצל הנאשם.

ג.מ. אמר כי המתלוננת והנายน נפרדו בשל "בעיות" (ת/36 ש' 8) וכשהתבקש להסביר אמר "הם לא מסתדרים

וגםABA מרביץ לאימה" (ת/36 ש' 10). עם זאת, כשנשאל אם ראה את הנאשם נהג באלימות כלפי המתלוונת אמר כי אינו זוכר. ג.מ. סיפר כי מכמה חודשים קודם לכן, נחלה המתלוונת בעינה וכי הנאשם גרם זאת וסביר כי באותו יום הוא היה בחדר המגורים כהמתלוונת, הנאשם ואחיו פלוני נמצאים בחדר. אז הוא שמע את אחיו פלוני אומר לאביו "למה אתה מרביץ" וראה את אביו יוצא מהחדר כשהוא עצבני. כשנכנס לחדר ראה כי מתלוונת "סימן מתחת לעין". אחיו פלוני אמר לו כי הנאשם היכה את המתלוונת. עוד אמר כי אינו זוכר מה היה הרקע לאיורו.

ג.מ. סיפר על איורו נוספת שבו השליך הנאשם דבר מה על המתלוונת, היא נפצעה וראשה זב דם, אך אמר כי הוא "לא זוכר מה היה בדיק". כשנשאל על איורו האcubeות אמר כי אינו זוכר אותן.

ג.מ. סיפר כי על איורו הפגיעה נודע לו רק בשבת האחרון, אז שמע מאחיו פלוני כי הנאשם ذكر את המתלוונת בסכין. ג.מ. מסר כי לא שוחח עם אימו על הפגיעה. כשנשאל ג.מ. על יום רביעי שקדם לאיור הפגיעה, סיפר כי היה בנצרת וכי הנאשם לקח אותו ואת אחותו ס.מ. למגדל העמק. כשנשאל האם הנאשם אמר דבר כלשהו לפני שלקח אותו למגדל העמק, השיב כי הנאשם אמר לי לחבק טוב את אמא ולהריח אותה טוב מאד" (ת/36 ש' 40). הנאשם לא הסביר מדוע וכשס.מ. שאלת אותו למה, הנאשם לא אמר דבר. כאשר הנאשם שאל הדברים הוא "דיבר רגיל" (ת/36 ש' 46). ג.מ. השיב כי לא שמע את הנאשם אומר שיפגע במתלוונת.

לאחר הכרזתו עד עין, השיב ג.מ. **בחקירה הנגדית לטוב** כי הוא מתגורר כיום אצל סבו, אבי הנאשם, מזה שלושה שבועות או יותר, והוא אישר כי עובדת מעצרו של הנאשם קשה לו וכי הוא מעוניין כי ישוחרר. כשנשאל מדוע החליט לעבור לגור בבית סבו אמר "היי משקרים הרבה, היא וס.מ. היאאמא. נכנסתי אליה לחדר והן דיברו כמה שהן יכולות להכנסו אותו למסר עולם" (עמ' 83 ש' 1-2). כשנשאל מתי אייר הדבר אמר כי היה זה לפני בחודש שעה 23:00. ג.מ. חזר ואישר כי לפני הודיעתו במשטרה תודרכו הוא וס.מ. מה לומר בחקירה. כן אמר "امي וס.מ. רצות שאבא יshaר בבית סוהר. הן אמרו שהן שמחות שהוא נמצא בבית סוהר" (עמ' 83 ש' 19).

ג.מ. שאל כי הוא מדבר עם סבו וסבירו על הדברים (עמ' 83 ש' 23). על יחסיו עם המתלוונת אמר "מדובר בינוינו אבל לא הכי טוב. בכלל אמרתי להם שאתם שקרים" (עמ' 83 ש' 27).

ג.מ. נשאל והשיב:

"**ש: שקרת את העדותיים בחוץ, אתה זוכר שאמרת לי על השורה עם הפנס בעין זהה לא אתה אמרת.**
ת: כן. לא רק זה, כל החקירה" (עמ' 83 ש' 30-32).

בהמשך הבהיר כי אכן אמר את הדברים אך תודרך לומר אותם על ידי המתלוונת כשהיו במצבם (עמ' 83 ש' 8-9). אשר ליום רביעי שקדם לאיורו הפגיעה אמר כי בניגוד לדברים שאמר בת/36 הנאשם הסיע אותו למતלוונת בלבד ואילו ס.מ. כבר הייתה אצל המתלוונת. כן טען כי המתלוונת תדרכה אותו לומר כי הנאשם אמר לו שייחבקו אותו

וירicho אתה.

כשנשאל אם יתכן שהוא מנסה לגונן על אביו כיון שהוא מתגורר עם סבו וסבתו, השיב "לא. לא מדברים על העניין זהה בכלל" (עמ' 85 ש' 1), אך שלל גם כי הוא מדבר על התקיק עם מישחו אחר (עמ' 85 ש' 14). ג.מ. אמר כי סבו הביא אותו לדין (עמ' 83 ש' 25), ואישר כי הוא ממתין לו מחוץ לאולם כדי להחזירו (עמ' 86 ש' 3).

15. בחקירה הנגידית לسنגור תיאר ג.מ. את הרקע לפירידתם של המתלוננת והנאשם בכך שהמתלוננת "התחליה לצאת ולהישאר מאוחר ואבא שלו היה יוצא כשהיא חזרה הביתה על מנת לא להתקוטט. היא הייתה חזרת שכורה" (עמ' 86 ש' 16-17). עוד אמר כי הדברים התחלו בנצרת והמשיכו כשה המתלוננת עברה למגדל העמק כשבמגדל העמק היה התחילה לחזור בשעה 4 בבוקר ולפעמים לא חזרה בכלל הביתה" (עמ' 8 ש' 19-20). כשנשאל מי היה דואג להם באותו עת אמר "כביסה כשהיא חזרה הייתה מכובשת, ואכל היינו אוכלם פיטה עם לבנה ודברים כאלה" (עמ' 86 ש' 32).

במהלך חקירתו, אישר ג.מ. מספר פעמים, בمعנה לשאלות הסניגור, כי כל הדברים שמסר בת/36 הם פרי הדרכתה של המתלוננת.

כשנשאל אם ס.מ. אמרה לו מה נשאלה בחקירה במשטרה השיב "לא שאלתי אותה למהלקח לך כל כך הרבה זמן" (עמ' 88 ש' 9), וכשנשאל בהמשך לכך אם היא סיפרה לו מה אמרה לחוקר השיב "לא הרבה, אני לא זוכר" (עמ' 88 ש' 15). אך בהמשך חקירתו הנגידית השיב בחוויב כשנשאל אם "בין גם ס.מ. אמרה לך מה הצפי של השאלות, נכון".

כשנשאל כיצד הוא זכר כי החבלה בעין נגרמה מסיר השיב כי הוא ישב באותה העת בסלון. וכשנשאל מדוע לא סיפר על כך בחקירה במשטרה אמר "امي איימה עליינו אם לא תספרו מה שאני רוצה אני ארחק אתכם. שאבוי היה עצור" (עמ' 90 ש' 10). כן סיפר כי המתלוננת סילקה אותו ואת פלוני מהבית כי הוא דבר אמת, אני הלכתי עם פלוני" (עמ' 90 ש' 20).

16. בחקירה החזרת אישר ג.מ. כי לאחר שיצא מהדיון על אודוטה הבקשה לשמעו את עדותו ועדות ס.מ. שלא בפניו הנאשם, ניגש אליו סבו. עם זאת, הבהיר כי הסב שאל אותו מה נשאל באולם. כשנשאל הין ארון הסירים שמננו נפל הסיר על המתלוננת השיב כי מדובר בארון שנמצא במטבח וכי הוא היה בסלון וראה בעיניו פגיעה הסיר בפניה של המתלוננת. כן אמר כי הסימן נהיה "לאט לאט" (עמ' 93 ש' 1) וכי הוא הניח קrho על חבלת המתלוננת (עמ' 93 ש' 3).

17. לפני שאנתח את עדותו של הקטין, ראוי לציין כי לבקשת הסניגור, ובשל אילוציו, נערכה ההחלטה בדיון, לאחר סיום שמיעת עדותו של אחד השוטרים וטרם שמיעת עדותם של הקטינים ס.מ. ו.ג.מ.. לקרהת סיום ההחלטה, נכנסתי לאולם ומצאתי כי ב"כ הצדדים בדיון לא נכנסו, אך כי הנאשם כבר הובא לאולם, וכי אביו של הנאשם, וכן הקטין ג.מ., נמצאים גם הם באולם ומשוחחים עמו.

לגוף של עין, עדותו של ג.מ. נצבעה בצבעים עזים של כאב ועצב. בכל משפט שאמר ניכר הקושי הרגשי העצום בו היה נתון, ואפשר היה למשש כמעט את כאב הקרייה בין נאמנותו הטענית לכל אחד מהורי, שהאבותם אליהם הייתה ברורה.

גם הוא, כאחוטו, הבין היטב את האזהרה, אך לעומת זאת, נוכח הסתירה החזיתית בין גרטתו במשטרה ובין גרטתו לפני, אין ספק כי, לפחות הפלחת ממנה, היא שקרית.

שוכנעתי כי גרטתו המקורית של הקטן, שנמסרה ימים ספורים לאחר אירוע הפשיעה, ותועדה בת/36, היא גרטת האמת. התרשמתי כי דוקא הדברים שמסר בעדוותיו לפני הם מעשה פלسطר, תוצר של תכנון מקדים והדרכה, אולי בסיווג דורשי טובות הנאים, עם חלקם התגזר הקטן בתקופה שקדמה למסירת העדות בבית המשפט.

גרטו המקורית, שמצויה ביטוי בת/36, משכנתה במידת האוטנטיות הפנימית שלה, נהנית מחיזוקים רבים בחומר הראיות ואני מוצאת בה כל אינדיקציה למתרוך או לרצון להפללה. כך, למשל, כשהשאל מודיע נפרדו הורי, השיב "בגל בעיות", וכשהתבקש לפרט ענה: "הם לא מסתדרים וגםABA מרבי לאמא" (ש' 10). עם זאת, נשאל אם אי פעם ראה את אביו מכיה את אמו, ענה: "לא זכר". תשובה זו הולמת את מכלול דבריו, ואיננה עולה בקנה אחד עם מאמציו הפללה או עם עלילות שווא. הלא, לו רצתה הקטן לרצות את אמו ש"תדרכה" אותו,قطעת ההגנה, אין טוב משאלת פתוחה כזו, כדי להגשים את מטרת הפללה. לא זו אף זו, כאשר נשאל ביחס לאיורים אחרים, טען כי זכר מעט מאי לגבים (AIROU השלת החפץ על ראה של המתלוונת - ש' 26) או שאינו זכר אותם כלל (AIROU האצבועות - ש' 31).

על בסיס נימוקים אלה, לצד התרשםותי הבלתי אמצעית מהקטן בעת עדותו לפני, ובהתאם לסעיף 10א.(א) **לפקודת הראיות** [נוסח חדש], התשל"א-1971, אני מעדיפה את אמרתו של הקטן במשטרה על פני עדותו לפני, וקבועת כי האמור בה משקף את הדברים שחווה ג.מ. בחושיו.

ב"כ הצדדים לא התייחסו בסיכוןיהם לשאלת הוכחת תנאי קבילותה של ההודעה בת/36, ואולי בצדק, משום שהדברים ברורים למד". למרות זאת, בклиפת אגוז אומר כי, ראשית, טרם קבלת ההודעה קבעתי כי עדותו של ג.מ. שונה בפרטיהם מהותיים מן האמרה בת/36. שנית, ג.מ. עצמו העיד וניתנה לצדים הזדמנות לחקרו. לבסוף, גובה ההודעה העיד לפני הקטן, ביחס לסוגיות רבות אחרות, אך מطبع הדברים, לא לגבי אופן גבייתה, ואף לא הובא בהמשך עדות בעניין גביית ההודעה בת/36. למרות זאת, מתן האמרה הוכח בבית המשפט, וזאת באמצעות עדותם של ג.מ. עצמו, אישר כי הוא אכן מסר את הדברים שנרשמו בהודעתו, ללא כל טענה ביחס לאופן גביית ההודעה, גם שטען כי תוכנם של דבריו אינם אמת.

18. **גב' מונה ח'ורי** (להלן: "**חוקרת הילדים**") העידה בחקירה הראשית כי היא ע"ס בעלת תואר ראשון ושני וכי עברה קורס הכשרה חוקרים מתחילה בנובמבר 2019, כי מאז בצעה יותר מ-200 חקירות וכי זאת הפעם הראשונה שבה היא מעידה בבית המשפט (עמ' 95 ש' 14).

אשר לחקירתו של א.מ. אמרה חוקרת הילדים כי בתום חקירתו אסרה על עדותם כיון שהנאשם הוא אביו ובשל החשש שהילד לא יקבל את התמיכה הנדרשת להתמודדות עם היליכי בית המשפט וכן בשל קונפליקט הנאמנויות. העודה אמרה כי שקלה את החלטה בשנית בסמוך לדין וכי היא שוחחה עם עו"ס לסדר דין שנפגשה עם אנטון, ויצרה קשר עם המתלוונת כדי לבדוק את עמדתה ולבורר על תפקודו. העו"ס לסדר דין מסרה כי היא מתרשםת כי א.מ. הוא ילד מופנם בזמן האחרון וכי היא חששת כי העדתו נגד הנאשם לא תועיל למצבו הרגשי. למתלוונת הסבירה העודה את ההקלות השונות שיכולה להינתן בהעדתו של א.מ., אך המתלוונת אמרה כי היא אינה מעוניינת להעמיד את א.מ. במצב זה.

אשר להערכת המהימנות מסירה העודה כי חקירות ילדים נערכות לפי מדריך לחקירה ילדים, וכי בסיום החקירה המלל של הילד מנוטח על פי פרמטרים של התוכן, איזות המלל, הדינמיקה של הפגיעה והמוטיבציה של הילד להפליל את החשוד.

אשר לא.מ. אמרה חוקרת הילדים כי הוא דיווח על 4 אירועים ספציפיים, כי רוב המלל שלו היה בمعנה לתשואל פתוח וספונטני, וכי הוא התלווה ברגשות, בציגותים ובהדגמות. חוקרת הילדים אמרה כי ניתן לראות כי אין לא.מ. מוטיבציה להפליל את הנאשם, כי הוא אינו מגמתי, וכי א.מ. לא ניסה להעצים את הפגיעה אלא למזערה. כן ידע א.מ. להבחין בין מקורות המידע שלו, כאשר לא זכר דבר מה אמר כי לא זכר. כן אמרה כי א.מ. נאמן לחוויה שלו ולהתרשםתה הוא תיאר דברים שחוווה כעד, שיתף פעולה באופן מלא ושמר על קשר עין.

המאשימה הגישה באמצעות חוקרת הילדים את המוצגים הבאים:

ת/45 - תקליטור שבו מתועדת החקירה של א.מ.

ת/46 - תרגום החקירה המתועדת בת/45. חוקרת הילדים העידה כי בדקה את נכונותו של התרגום ותיקנה אותו בכתב ידה במספר מקומות.

מת/46 עולה כי א.מ. שמע לראשונה על אירוע הפגיעה מפי פלוני שאמר לו כי הנאשם ذكر את המתלוונת (ת/46 עמ' 7-8) כשמספר לו על כך פלוני והוא אמר "תשמעו אתם צריכים לשומר טוב על עצמכם כיABA דבר את אימת בא██ן בכחך שלך" (עמ' 8 ש' 25-26). לאחר מכן שוחח על כך עם המתלוונת בשבת, וזה סיפורה לו כי היא רוצה להתגרש ממנו והוא לא רוצה, כי, אני לא ידעת מי שהוא אחד כשהוא הולך ודבר אותה בסיכון בכחך שלה, כן, כשהוא נכנס אליה ודבר אותה זה, כן. הוא התחיל להגיד לה אם את רוצה להתגרש ממנו אני אהרג אותך, אבל אימת שלי התחללה לבוכות ואמרה לו שיש לנו ילדים מי יאכל אותם, כן, עכשו, הם הילכו לבית החולים וישבו ואני שלי היה אומר לה אל מספרי לאף אחד...תגידו להם שהתעלפת, עכשו יש רופא ידע שהוא עשה את זה, שהוא נפילה לא התעלפת, הוא ידע את הכל והביא משטרת ולקחו אתABA שלו" (ת/46 עמ' 8 ש' 3-12).

בקשר לארוע החבלה בעין, א.מ. סיפר "כן, יש עוד פעם שהייתה בה בעיה הוא בא ונתן לה סטירה על העין שלא או בוקס אני לא יודע מה, זאת אומרת רק אימת שלי ואבא שלי והഗדול היו שם פלוני... עכשו היו

מדוברים אז היא אמרה לו זה הרגל שלך, זה הוא בא... נתן לה סטירה ואמר לה דבריו יפה...אך שלי אמר לי...כשאבא שלי יצא אמarterי מה יש? עכשו הלכתי אצל אח שלי ושאלתי אותו למה אבא יצא מהבית? הוא אמר לה, אמר לי שהוא נתן לה סטירה על העין שלה...." (עמ' 17 ש' 10-23). א.מ. אמר כי ראה סגול בעינה של המתלוננת (עמ' 17 ש' 27) וכי האירוע אירע "בסוף חודש 6" (עמ' 17 ש' 29).

כשנשאל א.מ. אם קרה שימושו הכה את אימו על ידה הוא אמר "כן, אבל אני לא יודע מי, אוABA שלי או דודה שלי, אני לא זכר מי דבר זה קרה לפני שנה או שנתיים... אני לא יודעת, הגעה זאת היה ריב אחורי הייתה כל הזמן מפרעה לאבא שלי...ואז אמר לה זה, רצה להזיז אותה וזה אימא שלי באה ודחף אותה כן ואני לא יודע מה עכשו, זאת אומרת בטעות הוא דחף אותה, היא אמרה לו למה דחפת אותה? אמר לה כהה, כן...אבל אני לא יודע מי הרבץ לה על האצבעות שלה... את מה שאני זכר שאו דודה שלי הרביצה לה על האצבעות שלה אוABA שלי..." (עמ' 18 ש' 20-33). בהמשך ספר "ראיתי אתABA שלי רוצה להרבץ לה, ראיתי אתABA שלי שרצה להרבץ לה, ולא ידעת מי" (עמ' 19 ש' 25-26), וכן "היה שאל מי? אחורי הייתה אומרת לי דודה שלי, ואח שלי היה אומר ליABA שלי, עכשו לא ידעת מי.... איפלו לא ראיתי כש, אני רק ראיתי שדויה שלי תוקפת את אימא שלי וABA שלי רצה לתקוף את אימא שלי אז לא ידעת מי" (עמ' 20 ש' 3-10). כשנשאל מה זה אמרת שראה את דודתו תוקפת הסביר "זהה, היא רצתה לתקוף" (עמ' 20 ש' 16).

על אירוע נוסף מופיע בכתב האישום ספר "היה משחק עם בני דוד שלי כדורגל עכשו שמענו קולות של צעקות אני באתי ונכנסתי כדי לראות מה קרה, הוא לקח את הכסא והרבץ לה בו על הראש שלה.... רأיתי אתABA שלי מרים כסא והרבץ לה על הראש שלה... ואז כל הרצפה הייתה מלאה בدم כולם באו לשוטף לה את הראש שלה, כן ואני הייתה בוכה בגלל זה..." (עמ' 13 ש' 5-14), בהמשך ספר כי "אמר לה זה שהוא רצה להפחיד אותה, הוא אמר לה בטעות הוא נפל מהיד שלהם..." (עמ' 13 ש' 34), "הוא בזמן חזר מהעבודה ונכנס לשון, כן והידיים שלהם היו מלאות זיעה אז הוא החליק מהידיים שלהם ונפל" (עמ' 14 ש' 12-13).

ת/47 - טופס סיכום חקירת ילדים. הטופס ערוך על פני שני צידי הדפים, אך לבית המשפט הוגש צילום של עמודים 1, 3 ו-5 שלו. קרי; רק צד אחד של הדפים. בהחלטה מיום 20.12.21 הורתי לב"כ הצדדים להתייחס לכך, אך לא התקבלה התקשרותם. מאחר שמדובר בראיה משנית, שיעירה סיכום חקירתו של הילד על ידי חוקרת הילדים, אתעלם מהעמודים החסרים, ואתייחס לראייה העיקרית שהיא תקליטור החקירה, בסיווג תמלולה.

ת/48 - טופס הערכת מהימנות מיום 14.01.2021.

ת/49 - טופס איסור העדת הילד מיום 09.06.2021.

19. **בחקרתה הנגידית** העידה גב' ח'ורי כי הוביל וא.מ. למד באותה עת בחו"ם, לא התאפשר לה לחזור אליו שלא בידיעה, וכי לאחר ששותחה עם החוקר אשקר נאמר לה לבצע את החקירה בידיעה בשל דחיפותה. חוקרת הילדים מסרה כי א.מ. הגיע לתחנת המשטרה בלויו המתלוננת, וכי אתה תיאמה את הגעתו לחקירה. כשתקרה את א.מ. היו בפניה הודיעותה של המתלוננת מתאריכים שונים, הודיעת הנאשם מיום 18.12.2020, והודיעות ג.מ. וכן הודיעת ס.מ. מיום 21.12.2020. חוקרת הילדים אמרה כי המצב הרצוי בחקירת ילדים הוא חקירה שלא

בידיעת הורה או כל אדם מעורב בתיק, ואישרה שהטעם לכך הוא מניעת זיהום של העדות, אך חוקר המשטרה החליט שיש לבצע את החקירה בידיעה בשל דחיפותה. בהמשך חקירתה הנגדית, אמרה כי אף שאין זה המצב הרצוי, א.מ. דיק והיה נאמן לחוויה שלו וכי באופן מובהק לא היה מגמתי לאורך כל עדותו (עמ' 99 ש' 17-20). כן אמרה כי ניכר שא.מ. לא הגיזם בתיאוריו ואף נתה למזרם כפי שניתן לראות בעובדה שעל סיפור הכתאת המתלוונת בכיסא הוא אמר שהכיסא נפל כי ידי הנאשם הziעו והכיסא נפל (עמ' 98 ש' 23-24). שנאמר לה באשר לאותו עניין כי מדובר באירוע שאינו נכלל בכתב האישום השיבה: "אבל זה המלול של הילד, זו הדינמייה שהייתה בחקירה" (עמ' 98 ש' 28) וכן כי לא הבחינה בפערים בין דבריו של א.מ. לחומר החקירה.

כשנשאלה חוקרת הילדים מה הפעולות שעשתה כדי למנוע את זיהום העדות אמרה ששוחחה עם המתלוונת ביום 21.12.2020 בבוקר ואמרה לה לומר לא.מ. שיש מישחו שרוצה לדבר איתו על מה שקרה בבית. אך שיחה זאת אינה מוקלטת. בהמשך אמרה כי א.מ. אמר בסופונטיות בתחילת החקירה שהמתלוונת סיפרה לו על אירוע הדקירה וכי היא אמרה לו "בכל זאת זהABA שלך" (עמ' 97 ש' 19). בהמשך חקירתה הנגדית אמרה כי שאלת את א.מ. אם מישחו אמר לו להגיד את הדברים וכי ליד בן 11 זה האופן שבו היא נוהגת.

חוקרת הילדים אמרה כי הודעתו של פלוני לא הייתה בפניה. כשנשאלה אם העובדה כי פלוני שולל תקיפה באירוע החבלה בעין הייתה משנה את הערכתה אמרה חוקרת הילדים "לפי המלול של א.מ. מדובר באלים מתמשכת. لكن, אני לא יכולה לקבוע ספציפית. אני לא יכולה להגיד במאה אחוז שהוא יכול לשנות את הערכה שלי, אם היו לי חומרים נוספים הייתי עוברת עליהם ושוקלת את עמדתי, אני לא בטוח הייתה משנה" (עמ' 99 ש' 25-27).

עוד השיבה כי בדרך כלל אם יש סתיות בין עדות הילד לחומר החקירה אמורים לבקש השלמת חקירה, אך במקרה זה לא התבקשה צו.

שנה לאחר מכן יישן עדויות שסותרות את דבריו של א.מ. השיבה "זה לא נסתר ממה שהוא אומר. כשהאני מנתחת את המוטיבציה של הילד להפليل את החשוד, הוא מנסה לדיק בטעונים שלו וזה אומר הרבה על הילד הזה במילולו" (עמ' 103 ש' 30-31).

כשנשאלה מדוע שאלת את א.מ. באופן מדריך האם מישחו היכה את המתלוונת באכבעותיה השיבה כי מדובר במצוין החקירה כדי לבדוק את התייחסותו להאשמות, וכי היא מנסה "עד כמה שפחות לשאול שאלה ישירה (עמ' 104 ש' 33-34, עמ' 105 ש' 3)".

20. מעודתה של חוקרת הילדים לפני התרשםתי כי מדובר בחוקרת מקצועית, הידועה היטב את עבודתה וכי עשתה אותה נאמנה. ממהלך העדות ניתן להתרשם כי בוצעו כל השלבים המקצועיים הנדרשים טרם תחילת החלק המהותי של החקירה, כי גופ החקירה נערכ באופן מושם בהתאם לחוק ולנוחי חקירת ילדים וכי בחלוקת האחוזון של החקירה קשלה החוקרת כל קצת שנותר פתוח. התרשםתי כי ממצאי המהימנות של חוקרת הילדים מבוססים היטב, מעוגנים בחומר הגלומי של חקירות הילד ומעובדים בהתאם לפרמטרים המקובלים. חוקרת הילדים אף הסבירה באופן מונומך את החלטתה לאסור את עדות הילד.

בחקירתה הנגדית השיבה החקירה לכל שאלות הסניגור בטעם ובהגion, ביססה את פעולותיה ואת מצאייה, הסבירה ונימקה אוטם.

אשר על כן, אני מקבלת את מצאייה של חוקרת הילדים, ובכלל זה את מסקנותיה ואת קביעותה לפיהן הילד תיאר את אשר חווה ממקוםו עד, ונונתת להם משקל ראייתי מלא. משכך, אני מקבלת את עדותו של א.מ. ונונתת גם לדבריו את מלאה המשקל הראייתי.

21. ד"ר סאהר בראנסה העיד בחקירה הראשית כי הוא רופא משנת 1996, כי יש לו מרפאה עצמאית בכפר רינה וכי הוא משתמש גם רופא ילדים ומשפחה ב��ופ"ח מכבי בנצרת. הנאשם והמתלוננת הם מטופליו מזה שנים רבות, ולהערכת ד"ר בראנסה מדובר ב-10 שנים ועוד יותר.

הרופא מסר כי במהלך החצי השני של חודש דצמבר 2020 הגיעו אליו המתלוננת ואמרה לו שבולה תקף אותה והיתה נסערת. העד הציע לה לפנות למשטרה אך המתלוננת העדיפה להמנע מכך. הרופא אמר כי הוא מחויב להודיע על כך לעובדת הסוציאלית, והוא הפנה את המתלוננת לעובדת הסוציאלית ואף דבר אליה באופן אישי. העובדת הסוציאלית ישבה ב��ופ"ח מכבי בגליל בעוד הוא יושב במרפאתו בכפר רינה.

עד תיאר את מצב רוחה של המתלוננת כ"לא טוב, הייתה עצבנית והוא הייתהabei שקט", היא לא כל כך ידעה להסביר על השאלות וראיתי שהיא במצב רוח לא כל כך מתאים" (עמ' 41 ש' 13-14). בהמשך חקירתו הראשית סיפר כי כשהמתלוננת הגיעו אליו היא בכתה וכשניסה לדובב אותה, אמרה לו כי הנאשם היכה אותה (עמ' 42 ש' 21-22).

העד אמר כי המתלוננת מעולם לא סיפרה לו על אלימות במשפחה קודם לכן וכן אמר "זה לא הייתהתי בהלם אבל הייתהתי מופתע" (עמ' 41 ש' 15). כן אמר כי לא זכור לו שהמתלוננת התלוננה על בעיות רפואיות וכי הבין מתלוננותה כי הגיע לספר על מה שקרה (עמ' 41 ש' 19-20).

ד"ר בראנסה מסר כי אם מדובר במצב של סכנת חיים הוא מחויב לדוח למשטרה, אך במקרה זה חובה הדיווח שלו הסתימה בדיוח לעובדת הסוציאלית. בהמשך חקירתו הראשית אמר כי לא דיווח לכל גורם נוספת מלבד העובדת הסוציאלית (עמ' 42 ש' 25).

כשנשאל מדוע לא תיעד את הדברים בתיק הרפואי השיב "כשיש מטופל שmagu אליך נסער, אני מנסה להבין אותו להרגע אחד, אני מנסה להבין מה קרה ובעניין זה, האמת היא שכשעננה לי העו"ס והסבירתי לה את נסיבות המקרה, חשבתי לעצמי שהוא מספיק..." (עמ' 41 ש' 28-30). כן הסביר כי המתלוננת לא דיווחה על בעיה רפואית.

העד מסר כי המתלוננת לא התלוננה בפניו מעולם על התעלפות או שחזורות.

לאחר האירוע התקשר אליו הנאשם, אך הרופא לא זכר אם היה זה באותו היום, ושאל אם המתלוננת הייתה אצלו. בהמשך חקירתו הראשית אמר כי אין זכר את המועד המדויק שבו התקשר אליו הנאשם ואמר "זה בטח לא היה חודש אחריו, יכול להיות שהוא באותו היום או למחרת" (עמ' 42 ש' 7-8). כששאל ד"ר בראנסה את הנאשם כיצד הוא יודע על כך, אמר לו כי חבר שלו ראה את המתלוננת בבית המrankחת. ד"ר בראנסה אמר לנายนם כי המתלוננת אכן

היתה אצלו. ובהמשך החקירה הראשית מסר כי הנאשם שאל מדוע פנתה אליו המתלוונת, אך ד"ר בראנסה לא מסר לו את הפרטים, ואמר לו כי המתלוונת אכן הגיעה אליו, וכי אם הנאשם רוצה הוא יכול להגיע אליו למרפאה כדי לשוחח. הנאשם אכן הגיע לפגישה עם ד"ר בראנסה במועד שאין זכור לו במדדוק "לא באותו היום" (עמ' 42, ש' 11) מבל' לתאם תור מראש.

בפגישה בין הנאשם ובין הרופא, שאל הנאשם מדוע הגיעו אליו המתלוונת. הרופא שאל את הנאשם אם הוא מכח את המתלוונת, וה הנאשם אמר כי לא היו דברים מעולם. בהמשך חקירתו הראשית אמר העד כי הוא לא זכר שה הנאשם התלונן על המתלוונת במהלך הפגישה (עמ' 42 ש' 26). הנאשם ביקש מד"ר בראנסה כי ידבר עמו המתלוונת. ד"ר בראנסה נעתיר לבקשתו לנסות לגשר בין הנאשם לבין המתלוונת, ופנה למતלוונת כדי לשאול אותה אם היא מוכנה להיפגש כדי לנסות לפתור את בעיותם ביניהם, אך המתלוונת סירבה בכל תוקף, ולכן מישר ד"ר בראנסה את ידיו מעסוק נוספת בעניין.

22. **בחקרתו הנגדית** אישר ד"ר בראנסה כי משפחת הנאשם טופלה על ידי כרופא משפחתי דרך קופת חולים מכבי, ומיסר שגם אם בדרך כלל צוריך לקבוע תור כדי להגיע אליו, ניתן להגיע גם ללא תור. כשעומת עם הטענה כי ניתן להגיע אליו רק בקביעת תור אמר "זה לא כל כך נכון. זה נכון לגבי קופ"ח מכבי בנצרת, אבל במרפאה ברינה זה לא כל כך נכון, אנשים מגאים, מחכים בתור ונכנסים" (עמ' 43 ש' 17-18).

כשעומת ד"ר בראנסה עם הודיעתו במשטרה מיום 22.12.2020 שבה אמר כי המתלוונת הגיעו אליו שלושה או ארבעה חדשניים לפני מתן הודעה, אמר כי מדובר באותו ביקור עליה העיד, ובעקבות הדברים תיקן את דבריו בחקרתו הראשית ואמר כי חקירת המשטרה הייתה בדצמבר ואילו הביקור של המתלוונת היה כמה חדשניים לפני כן (עמ' 44 ש' 30 - עמ' 45 ש' 4).

כשנשאל מדוע ביקרה של המתלוונת לא נרשם אמר כי אמונם הוא מעדיף לרשום, אך במקרה זה העדיף כי העניין יטופל על ידי העובדת הסוציאלית. העד אמר כי אינו זוכר אם היו על פני המתלוונת סימני חבלה (עמ' 46 ש' 3).

כשנשאל לעניין העלתה טענת החיסין הרפואי בחקרה אמר כי החוקר אמר לו "יש חיסין, שלא אdag ושהכל בסדר" וכי הוא סמרק על דברי החוקר לעניין הוויתור על החיסין, אך הוא לא ראה החלטה של בית משפט להסרת את החיסין או יותר של המטופלת. העד אמר כי הולה בתחילת החקירה את עניין החיסין הרפואי, וכשעומת עם העובדה כי הדברים לא נרשמו בהודיעתו אמר "از הוא לא כתוב. אם הוא יבוא, אשאל אותו" (עמ' 47 ש' 6).

ד"ר בראנסה מסר כי לuibטן זכרונו למતלוונת בעית חסר פעילות של בלוטת התריס. באשר לביטויו של מצב רפואי זה אמר כי הוא בא לידי ביטוי בישנויות יתר, חולשה, רגשות לקור, ירידת משקל, נשירה שער, דופק נמוך, לחץ דם נמוך. כשתבקש לאשר כי מצב זה עשוי לגרום לעילפון אמר "לאו דווקא, לא בדיק עילפון. לא כל אחד שיש לו לחץ דם נמוך יכול להתעלף. היא מקבלת טיפול והיה לה לחץ דם תקין, אף פעם לא הגיע אל" בഗל לחץ דם נמוך. המתלוונת הרבה שנים במעקב אנדוクリני, היא מקבלת טיפול, והיא בשליטה" (עמ' 48 ש' 8-10). בمعנה לשאלות המשך אישר כי יש מי שמתעלפים בשל בעיות בתפקוד בלוטת התריס (עמ' 48 ש' 21).

23. **בחקרתו החזרת** חזר ד"ר בראנסה על הבהירתו כי פגש את החוקר בחודש דצמבר וכי בvisor המתלוונת היה כמו חדשניים לפני כן. ד"ר בראנסה סיפר עוד כי המתלוונת הגיעו אליו לביקור "לפני כמה ימים" וכי מאז הביקור

שלו ה Eid ובין הביקור שלפני כמה ימים, לא הגיע המתלוונת לביקורים נוספים.

24. עדותו של ד"ר בראנסה הותירה כי רושם אמין. הרופא העיד באופן ענייני, מקטעיו וחסר פניות. מצאת שבחקירתו הנגדית אין כדי לסתור את הדברים שמסר בחקירה הראשית, למעט טעותו של הרופא ביחס למועד בו הגיעו למראתו המתלוונת, אותו הבלב עם המועד בו נחקר. אני סבורה שאין בטעות זו כדי להשמעת את הקרקע מתחת לדבריו. נחפוך הוא, יש בכך כדי ללמד על יושרו והגינותו של הרופא, שהכיר בטעותו, וכן כדי להצביע על כך שהפגש עם המתלוונת היה אקדמי מבחינתו.

אשר על כן, אני מעניקה לעדותו של ד"ר בראנסה את מלא המשקל הראיתי, וקובעת כי המפגשים עם המתלוונת ועם הנאשם התרחשו באופן שתואר על ידו.

25. **גב' דלית דויטש** (להלן: "העו"ס ממכבי") העידה בחקירה הראשית כי היא עובדת בקופת חולים מכבי כעובדת סוציאלית במשך 5 שנים. המאשימה הגישה באמצעות העדה את המסמך הבא:

ת/23 - מסמך מיום 30.08.2020 שכותרתו "טופס דיווח פנימי על אלימות במשפחה". בפרטיו הנגעת רשותים פרטיה של המתלוונת. תחת סיבת ההפנייה נבחרה האפשרות: חבלות/כוויות, בגין הפגיעה ב/בת זוג, בגין המאוחר נבחרה האפשרות: רופא. כן עולה מהטופס כי המתלוונת יודעה באשר לאפשרויות סיוע בנושא אלימות במשפחה.

העו"ס ממכבי סיפרה כי המתלוונת הופנתה אליה דרך רופא המשפחה, וכי פגשתה עם המתלוונת בחודש אוגוסט הייתה פגישהה הראשונה. למתלוונת היה "סימן לחול מתחת לעין" (עמ' 50 ש' 6), אך העדה לא ذקרה תחת אייזעין. המתלוונת סיפרה כי היא סופגת אלימות פיזית ומילולית מבן זוגה, וכי היא מתעתדת להיפרד ממנו. בהמשך חקירתה הראשית אמרה כי ייתכן שהמתלוונת אמרה כי היא ובן זוגה כבר נפרדו "אבל שהם גרים באותו בית כי אין להם יכולת להפריד כוחות" (עמ' 50 ש' 20-21). המתלוונת רצתה להתייעץ באשר לדרכי התמודדות עם השפעות המצב על ילדיה. המתלוונת אמרה כי אין פגעה ילדים, ומשכך לא חלה במקורה חובת דיווח אלא רק חובת ידוע. לאחר שידעה אותה באשר לאפשרויות הסיע, הן הגיעו להיפגש שוב, ובהמשך חקירתה הראשית אמרה כי למיטב זכרונה לא נפגשו פעם נוספת "מסיבות טכניות" אך הייתה עם המתלוונת בקשר טלפוני (עמ' 51 ש' 13).

העו"ס ממכבי סיפרה בפירוט רב ייחסית על פרטים שמסרה על המתלוונת על נסיבות חייה ועל מערכת היחסים עם הנאשם. כן סיפרה כי כשאללה את המתלוונת על הנסיבות שבנה נגרמה לה החבלה מתחת לעינה, אמרה המתלוונת מפורשות "קיבלתי מכות", אך לא זכר לה אם פירטה (עמ' 50 ש' 15-16), כן העידה כי המתלוונת אמרה שאין זה מקרה חד פעמי, אלא במצב מתמשך (עמ' 50 ש' 30).

אשר לחובת הידוע אמרה " מבחינתי זה לומר לה שהיא יכולה לлечט למשטרה, אבל היא לא בקשה, זה לא היה עניין" (עמ' 51 ש' 2-3). כן העידה כי כמספרה המתלוונת על האלים אמרה "אל כתבי את זה, לא זהה באיתי" (עמ' 51 ש' 8), וכי אמרה לה "עדיף שלא יהיה מתועד" או מילים בעלות משמעות דומה (עמ' 51 ש' 9). העו"ס

אמירה למתלוננת כי התייק הסוציאלי אינו חשוף לאיש, אך זו אמירה שמעדיפה שהדברים לא ירשוו.

כשחוקר פנה אל העו"ס ממכבי ארבעה חדשים לאחר מכן, נזכרה בשיחה מאוגוסט וסיפרה כי "יש גם רישום" (עמ' 51 ש' 16).

העו"ס ממכבי סיפרה כי נודע לה על איורע הפגיעה מפי החוקר, וכי מאז פגשתן בחודש אוגוסט ועד לדצמבר לא נפגשה עם המתלוננת.

26. **בחקירה הנגידית אישרה העו"ס** ממכבי כי הרופא שהפנה את המתלוננת הוא ד"ר בראנסה. כן אמרה כי אינה זוכרת אם ד"ר בראנסה התקשר אליה, אך "יתכן שכך. כשבותה עם העובדה כי ד"ר בראנסה לא הזכיר בעדותה כי למתלוננת הייתה חבלה מתחת לעיניה אמרה "נדמה לי שהה היה ככה" (עמ' 52 ש' 5).

27. התרשםתי כי מדובר בעובדת סוציאלית מڪוצועית, אשר עשתה את עבודתה נאמנה, ואף העידה לגבי פעולותיה ולגבי מגשאה עם המתלוננת באופן אמין ומדווק. בחקירה הנגידית נאמר לעו"ס כי ד"ר בראנסה לא הזכיר חבלה מתחת לעין והוא השיבה כי נדמה לה שהיתה כזו. יש לדיווק את הנקודה; ד"ר בראנסה נשאל על החבלה בעין והשיב כי אינו זוכר אם הייתה כזו. עם זאת, ההגנה איננה חולקת על עצם קיומה של חבלה כזו, אלא טוענת כי זו נגרמה מנפילת חוץ ולא מאגרופו של הנאשם.

מכל מקום, על בסיס התרשומות מעודותה של העו"ס ממכבי, אני מעניקה לעדותה ולת/23 משקל מלא, וקבועת כי הדברים התרחשו באופן שתואר על ידי בעל פה ובכתב.

28. **ד"ר מונדר חכים** העיד בחקירה הראשית כי הוא משתמש כרופא בכיר, פלסטיKEY, בבית החולים האנגלי, וכי הוא רפואי משנת 1989.

את המתלוננת פגש בחדר המיון, וראה שיש לה חתך גדול בקרקפת שמשתרע גם על האפרכסת "ומגיע לכיוון הצוואר" (עמ' 63 ש' 19). כששאל אותה כיצד קرتה הפגיעה אמרה המתלוננת כי לפעמים היא סובלת מסחרורות, וכי היא הסתחררה, נפלה ונחבלה מהמעקה. המתלוננת נותחה באותו היום, ונשארה להשגחה במחלקה.

למחמת הציג את המקרה בישיבת המחלקה הכירורגית, שבה נכחו כל המתמחים הצעירים שטיפלו במתלוננת. לאחר שהציג את המקרה, הוחלט לדבר שוב עם המתלוננת כיון שהסיפור שמסרה אינו הולם את אופי הפגיעה, שתוארכה על ידי ד"ר חכים כ"פגיעה כל כך קשה, סימטרית, עם שלדים נקיים" (עמ' 63, ש' 25-26). כן הוסיף בהמשך כי בנפילה יש בדרך כלל פצע מעיכה ואילו במקרה זה הפצע נראה כפצע מ Chapman חד. כשהגיע ד"ר חכים אל המתלוננת באותו הבוקר ביקש מבعلا ובתו לחכות מחוץ לחדר, הוא הסביר למתלוננת כי הפצע אינם מתאים לנפילה ושאל אותה אם "משהו תקף אותו? בערך תקף אותו?". המתלוננת לא דברה אך הנהנה בראשה לחיבוב. ד"ר חכים הוסיף כי בתחילת המתלוננת לא רצתה לדבר כלל, והוא נדרש לדובב אותה ולהסביר לה כי הפגיעה שלה קשה וכי תוצאותיה היו עלולות להיות קשות יותר ולהגיע כדי נוכחות לצמצמות ואף מוות. בעקבות זאת הנהנה המתלוננת בראש כאמור.

ד"ר חכים הוסיף ומספר כי המתלוננת הייתה במשך כל הזמן עם בעלה ועם בתה, וכי הבקשה ממה ליצאת היא דבר סטנדרטי במהלך טיפול. כן אמר כי עוד מטעם זהה כי הפגיעה אינה מתאימה לשיפור שמסרה המתלוננת, אך המתלוננת הייתה בחדר הلم ולא היה מקום לבירור עמוק של הדברים באותה העת. עוד אמר כי פנה למתלוננת רק ביום לאחר מכן כיון שהיא הייתה בהרדמה כללית והייתה זקוקה בזמן כדי להתאושש. העד אמר כי לא הבחן בהתנהגות חריגה מצד המתלוננת, וכי היא הייתה שקטה ועצובה.

29. **בחקירה הנגדית** העיד ד"ר חכים כי המקורה הוציא לפניו שניים או שלושה רופאים וכי לא ציין זאת במשפטה, כיון שההציג בפני רופאים אחרים הייתה לצורך לימוד. כן אמר כי בשיחה עם המתלוננת הוא היה לבדוק. כשבועות עם הדברים אמר כביכול בהודעתו במשפטה (להלן **נ/3**) לפיהם "אמרתי לה שהפעם נגמר בחתר עיר". שלל ד"ר חכים כי תיאר את הפגיעה כ"עיר".

כן אישר ד"ר חכים המתלוננת כי המתלוננת "רק סימנה לחובב", וכי הוא אינו יודע את הפרטים כלל. כשנשאל ד"ר חכים באשר לאפשרות להסיק מהפגיעה את כיון הפגיעה השיב כי אינו עוסק ברפואה משפטית, ובمعנה לשאלת המשר אמר "אני יכול להגיד פצע מעיפה מנפילה או פצע מכלי חד שהוא לא מנפילה". כן אמר כי הוא לא קבע את כלי הפגיעה.

• **נ/3** - הודיעו של ד"ר חכים, מיום 22.12.20, שנגבתה בבית החולים. תוכנה של ההודעה תואם את דבריו לפני.

30. בمعנה **לשאלת בית המשפט** על הכתוב ב**נ/3** ש' 21 אמר ד"ר חכים כי סביר להניח כי נכתב שם "חתר בעור" וחזר ואמר כי לא "חתר עיר".

31. עדותו של ד"ר חכים הותירה עלי רושם של עדות אמונה, עניינית וחסרת פניות. כן התרשםתי כי מדובר ברופא מקצועי ומנוסה. לפיכך, אתן משקל מלא לעדותו באשר לאיורים עליהם העיד, ובפרט לדברים שאמר ביחס לשיחתו עם המתלוננת, לחסור רצונה הראשוני לדבר, ולאחר מכן המהוסס שבו הייתה נכונה בסופו של דבר לאשר כי הפגיעה הייתה תוצאה של תקיפה על ידי בעלה.

כן אתן משקל להתרשומות המקצועית כי הפגיעה של המתלוננת אינה מתישבת עם הסיפור הראשון שמסרה בדבר נפילה. אמנם ד"ר חכים לא התימר להיות מומחה לרפואה משפטית, אך בהתאם לכך הוא גם הקפיד שלא לחזור דעתו באשר לסוגיות המכ"בויות מומחיות כזו (כגון סוג כלי שבו נגרמה הפגיעה, כיון הפגיעה), אלא רק ביחס להיבטים שבהן מומחיותו מספקת.

32. **גב' ראיין מוכעבל** העידה בחקירה הראשית כי היא משמשת כעובדת סוציאלית בבית החולים האנגלי.

בנצרת, כי היא מרכזת את נושא האלים במשפחה, וכי תפקידה כולל הדרכת המצוות הרפואים על אופן הזיהוי של מקרים אלימים במשפחה ועל הטיפול בהם (להלן: "**העו"ס מביה"ח**").

אשר לארוע הפגיעה העידה כי ד"ר מונדר חכים ביקש את התערבותה כעובדת סוציאלית בעניינה של המתלוונת. ד"ר חכים סיפר לה כי שוחח עם המתלוונת ו אמר לה כי פצעיתה אינה תואמת את מגנון הפגיעה שתואר על ידה.

העו"ס מביה"ח העידה כי, יחד עם אחות המחלקה, תיכננה לדמות את העברת המתלוונת לבדיקה רנטגן כדי שתוכל לשוחח עמה, ובמקביל דווח על האירוע למועד 100. בהמשך חקירתה הראשית סיפרה כי חשבה על תחבולה זו כיון שד"ר חכים סיפר לה כי הנאשם לא מש מצידה של המתלוונת מרגע שהגיעה למין.

כשהאות הובילה את המתלוונת לבדיקה הרנטגן כבר המתינו במקום במקומם שני שוטרים. אלה גבו עדות מהמתלוונת והעו"ס מביה"ח שמעה את הדברים. העו"ס סיפרה כי המתלוונת "נכנסה קצר מתרגשת והתחליה גם לבכות וছורה על משפט אתם לא יודעים מה עשיתם" (עמ' 54 ש' 7-8). המתלוונת סיפרה כי "הגירוש שלה" ذكر אותה בסיכון, והראתה לה את הפצעים בכף ובאזור. כן סיפרה המתלוונת כי היו מקרים אלימים נוספים בעבר, אך העודה לא ביראה את פרטיהם. כשהושטור סימן את גביה העודת נכנסת לחדר בתה של המתלוונת והן "התחבקו והיו מתרגשות מכל המצב" (עמ' 54 ש' 16). המתלוונת שטהה במהלך הלילה שלאחר מכון במחלקה הפנימית. לאחר מכון הציגה לה העודה בידם עו"ס משטרת להשתכן במקלט לנשים מוכות, אך המתלוונת היססה בשל חוסר רצונה להיפרד מילידה. המתלוונת התבקשה לחסוב על אפשרות זו, אך בסופה של דבר החליטה לוותר על המקלט לנשים מוכות וחזור לביתה.

העו"ס מביה"ח הוסיף וסיפרה כי המתלוונת חששה לילדיה, התקשרה אליום תכופות וביקשה מהם לנעול את הבית מחשש שימושו ופגע בהם. לאחר שרוען זכרונה, אישרה את דבריה בהודעה המשטרתית שם מסרה: "אמרה לי שבעליה ציווה עליה שאם היא נכנסת לבית חולים ומספרת את האמת יפגע בה ושתבקש מהוצאות שהוא צמוד אליה ושhai נפלה במדרגות" (עמ' 55 ש' 3-4). כמו כן אישרה העודה את ערכתו של ת/28 (ראו להלן) והסבירה כי מדובר בתרשומת פנימית של בית החולים.

33. בחקירה הנגידית העידה העו"ס מביה"ח כי לא בדקה אם הנאשם היה צמוד למתלוונת אם לאו וכי ד"ר חכים ואחותה הייתה באוותה המשמרת, שמה פידה, סיפרו לה על כך. בהמשך החקירה הנגידית סיפרה שכאשר ירצה למחלקה, ראתה את הנאשם והמתלוונת הולכים במחלקה זה לצד זו. כשעומתה עם דברי המתלוונת באשר לפרקי זמן שבהם לא היה הנאשם בצדיה, אמרה העו"ס כי לא בדקה את הדברים וכי קיבלה דיווח מהוצאות הרפואיים.

עוד השיבה כי לא סיירה למשטרה על כך שהעודה ביקשה מילידה לנעול את הבית, כיון שהיאיה במהלך יום העבודה, ומעט לחוצה. כן הוסיף כי לאחר שהשוטרים עזבו היא דיברה פעמיים או פעמיים עם בנה של המתלוונת, לבקשתה של זו, כדי למסור לו שיסגרו את הבית. למיטב זכרונה דיברה עם בנה הבכור פלוני. בהמשך חקירתה הנגידית אמרה "אני לא זוכרת מי זה היה, כנראה הבכור" (עמ' 57 ש' 9-10). כן אמרה כי הילד שאיתו דיברה, דבר גם עם אחותתו ועם אמו (עמ' 57 ש' 17-18). העודה סיירה כי ערכה תרשומת על אודוט האירוע ביום לאחר מכן, אך לא כתבה בה הכל (עמ' 57 ש' 15), וכן סיירה כי תרשומת זאת כוללת גורמים נוספים שלם דיווחה או שהיו מעורבים באירוע, ושלא הזכרו על ידי בחקירה המשטרתית (עמ' 58 ש' 15-16).

34. **בחקירה החזרת** נשאלת העו"ס מביה"ח שוב מודיע לא הזכיר בהודעתה במשפטה הגורמים שצינה בתרשומת הפנימית, והשיבה "אולי" החוקר שהגיע אמר לי 5-10 דקות וחשבתי שזה קצר ואמרתי לעצמי כבר כתבתי הכל ברישום הפנימי שלי ואם הוא היה שואל אותי הייתי אומרת לו אבל הוא לא שאל אותו" (עמ' 58 ש' 20-22).

noch הדופי שהוטל במהימנות העדה, בקשה המأشימה להגיש את התרשומת הפנימית, וזה התקבלה לאחר דחית התנגדות ההגנה וסומה **ת/28**.

ת/28 - דוח "סיכום התערבות" מיום 21.12.2020 שנערך על ידי העו"ס מביה"ח.

35. עדותה של גב' מוכעבל הותירה עלי רושם אמין. התרשםתי כי מדובר בעובדת סוציאלית מקטועית אשר ביצעה את עבודתה נאמנה, ניהלה תרשומת מקיפה של האירוע בסמוך לאירוע ומעידה על האירועים כפי שהיו. אכן אפוא לעדותה משקל מלא ובפרט לדבריה על הנטיות שבahn התלוננטה המתלוונת על מעשה האלים מצד הנאשם, על דבריה ועל מצבה הנפשי בזמן מסירת התלונה ולאחריה.

36. **רס"מ גיאד חיליל** העיד בחקירה הראשית כי הוא משרת כشرط מזה 19 שנה בתפקידים שונים, וכי בתקופה הרלוונטית שימש כסיר. המأشימה הגישה באמצעות העד את המסמכים הבאים, אשר את תוכנם אישר:

ת/33 - דוח פעולה מיום 18.12.2020 שנערך על ידי רס"מ חיליל, ביחס לנסיבות מעצרו של הנאשם.

ת/34 - דוח מעצר מיום 18.12.2020 שנערך על ידי רס"מ חיליל. מהדוח עולה כי תגבות הנאשם עם מעצרו הייתה "אני לא אומר כלום".

רס"מ חיליל העיד כי כל פעולותיו מתכוודות בצלמות למעט דברים שנעשו בבית החולים אותם לא תיעד בצלמתה, כיוון שאסור להפעיל את מצלמות הגוף בבית החולים. כן אמר כי תגבות הנאשם בת/34 היא מילויו המדיקות של הנאשם וכי לו היה שותק היה כותב "אין מענה".

37. **בחקירה הנגדית** חזר רס"מ חיליל ואמר כי בהתאם להנחיות אסור להפעיל מצלמת גוף בבית החולים. אשר לשני הסרטונים המצוינים בת/33 מסר כי מדובר בסרטונים על המפגש בתחנה, וכי הוא מתעד בצלמת הגוף כל דבר למעט פעולות שנעשות בבית החולים.

כשעומת רס"מ חיליל עם העובדה כי למעט בת/33, לא צינה המתלוונת בפני כל גורם אחר כי הנאשם ذكر אותה גם במכונית, השיב כי הדברים שמופיעים בת/33 אלה הדברים שמסרה לו המתלוונת.

38. עדותו של רס"מ חיליל הותירה רושם חיובי. אשר לפרט הנוגע לדקירת המתלוונת בכתפה ברכב, פרט שהמתלוונת לא חזרה עליו בשום מקום אחר, أنها שהדיזוז נובע מאי הבנה ביחס לנקודה זו noch ריבוי הפרטים

של האירוע המתגלגל ואופיו המוקוצר של דוח פעולה, אל מול הוועדה מסודרת של מתלוונת, לא כל שכן מול עדותה בבית המשפט. כזכור, טענה המתלוונת כי הדקירה בכתף נעשתה לאחר שיצאו מהעסק אל הרכב ובמהלך נסionaה לחזור לעסק.

מכל מקום, אין מחלוקת ביחס לאופן מעצרו של הנאשם, ובנקודה זו, לה אתן משקל מלא, טמון עיקר עדותו של רס"מ חילול.

39. **רס"מ ויסאם אשקר אישר בחקירתו הראשית** את ערכית המסמכים שהلن ואת תוכנם של מסמכים אלה, שהוגשו על ידי המאשימה באמצעותו;

ת/8 - מזכר מיום 21.12.2020 שכותרטו "זכר - שיחה עם מונא חוקרת ילדים" שמננו עולה כי בקשר לחקירה הילדים לבצע את החקירה בידיעת אמו של הילד, א.מ., לאחר שנמצא כי הוא לומד בבית הספר באותו יום. כן מתוארים בזיכרון ניסיונות תיאום חקירות ילדים בני הזוג, כשההזכיר עולה כי הוסכם כי המתלוונת "تبיא את הילד ביחיד עם שאר הילדים לחקירה בתחנה" לאחר הדיון בבית המשפט לענייני משפחה בעניין צו ההגנה.

ת/9 - מזכר מיום 21.12.2020 שכותרטו "זכר - דוח פעולה" וממנו עולה כי בשל איוחור של המתלוונת תואמה חקירה של הילד במועד אחר.

ת/10 - מזכר מיום 22.12.2020 שכותרטו "זכר - זימון בני משפחתו של החשוד לתחנה", ממנו עולה כי עד זימן את אבى הנאשם, את אמו ואת אחיו לחקירה בבוקר שלמחרת.

ת/11 - מזכר מיום 24.12.2020 שכותרטו "זכר - דוח צפיה לצלמות אבטחה באנגליה". בדוח הצפיה מתוארים שלושה סרטונים המתעדים את הגעת הנאשם והמתלוונת למין בית החולים ואת כניסה למון.

ת/12 - מזכר מיום 24.12.2020 שכותרטו "זכר דוח פעולה שחזור" המתאר את ערכית השחזר על ידי המתלוונת בסטודיו שלה. מן המזכיר עולה כי צילום הורד למחשב ולאחר מכן נזכר ביחד עם החומר שנאסף בדיסק לצורף לחומר החקירה.

ת/13 - מזכר מיום 24.12.2020 שכותרטו "זכר - הבהרה", לפיו ביום 18.12.2020 כשגביה העד את עדות המתלוונת בבית החולים, שאלת הין זרק הנאשם את הסכין. כן ערך שיחת ידאו עם השוטר עידן קלין והמתלוונת הצבע על המקום שבו זרק הנאשם את הסכין "זה היה ליד פח האשפה".

ת/14 - מזכר מיום 28.12.2020 שכותרטו "זכר - זימון הבן פלוני" ממנו עולה כי העד ניסה ליצור קשר עם פלוני מספר פעמים ללא מענה.

ת/15 - דוח ביצוע עימות בין הנאשם לבין המתלוונת ביום 24.12.2020 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

ת/16 - פلت שיחות יוצאות ונכנסות בין הטלפון הנייד של הנאשם לזה של המתלוונת ואיكون.

ת/17 - צילומי מסך מהטלפון הנייד של פלוני.

ת/18 - צילומי מסך טלפון של ס.מ..

ת/19 - הودעת הנאשם מיום 23.12.2020 בשעה 21:58 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה) - העד אישר כי גבה את הودעת הנאשם, ואת היתר הודעות הנאשם שהוגשו על ידו, כי זההו וכי רשם את כל דבריו.

ת/20 - הודעת הנאשם מיום 24.12.2020 בשעה 10:51 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

ת/21 - הודעת הנאשם מיום 28.12.2020 בשעה 16:52 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

ת/22 - הודעת הנאשם מיום 18.12.2020 בשעה 20:43 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

העד תירגם בעל פה את האמור בת/17 (ראו להלן ת/44, הכלול תרגום כתוב של הדברים) והעד כי ת/18 הוא צילום מסך מהטלפון הנייד של ס.מ. שבו נסוח הדברים זהה, אלא שבצלום המסך שבת/18 מופיעים הסרטון ותמונה הדם ששלח פלוני לס.מ.. رس"מ אשקר אמר כי למייבט זכרונו פלוני אמר כי מחק את הסרטון והתמונה.

את הסרטון צרב رس"מ אשקר, וראים בו את הנאשם מנקה את הדם בשירותים.

40. **בחקירה הנגידית** אישר رس"מ אשקר כי הוא היה החוקר המוביל בתיק. כשנשאל מדוע אין בחומר החקירה חוות דעת כי מדובר בדם ולא בצעע, אמר כי לא היה בכח צורך והסביר "עפ"י מה שהיה בתיק. יש תלונה על אישة שבעליה ניסה לרצוח אותה ויש תמונות ומסמכים רפואיים והגעה לבית החולים מדמתה" (עמ' 32 ש' 7-8). כשנשאל "עשית פעולה כלשהי בתחום מכון היופי לבדוק או לשלו גרסה כלשהי, קרי שאין דם" (עמ' 32 ש' 14-15), השיב כי הנאשם ניקה את הדם מיד אחרי האירוע עם כלור, כפי שניתן לראות בסרטון (עמ' 32 ש' 16). رس"מ אשקר השיב גם כי לא ניסה לשחרר את הדם, ובאשר לעירication חוות דעת פטולוגית על פצעי המתלוננת הшиб "יש תיעוד רפואי של בית החולים. לא נעשתה בדיקת חיים" (עמ' 32 ש' 31). כן אמר כי אין זוכר עמו עשה פעולה לאיתור פיניות חדות או בריגים בולטים בסטודיו (עמ' 33 ש' 3). כי שיחת הוידאו מושואת/13 לא הוקלטה כיוון שהיא מדובר ב"שיחת וידאו לקדם את התקיק, על מנת לטעות את הראייה וזה נעשה במידוי" (עמ' 33 ש' 11-12). رس"מ אשקר מסר כי למקום נשלח חוקר לבדיקת מצלמות אבטחה וכי ככלא לא נמצא, ובmeaning לשאלות המשר הפנה לדוחות פעולה של השוטרים שביצעו את הפעולות (עמ' 33 ש' 28), כן הסביר כי איתור מצלמותינו אינו מתפרקido אלא מתפרקido של איש טכני האמון על כך. כשנשאל בעניין ת/8 אם בדק אם יש זיהום של העדות השיב "אל תשכח שבאותה תקופה היה סגר וחגים ולא ניתן היה לבצע חקירת הילד במסגרת חינוכית והייתה אפשרות להביא את הילד רק באמצעות אמא שלו" (עמ' 34 ש' 3-2), ובהמשך אמר "זה לא תפרקido. יש חוקרת שחקירה שיכולה לבדוק ולתת הערצת מהימנות" (עמ' 34 ש' 5-4). כשנשאל בעניין ת/9 אם המתלוננת הגיעה לתchnerה עם הילד, השיב כי אין זוכר (עמ' 34 ש' 15-16), כן رس"מ אשקר אישר כי לא זההיר את המתלוננת לבסוף תזהם את עדות הילד. رس"מ אשקר אמר כי לא נבדקו טענות הנאשם באשר לפרקי זמן שלא הייתה בצד המתלוננת בבית החולים (עמ' 36 ש' 14-20). כן אמר העד כי לא ערך שחוור בין שני אנשים באשר לאופן שבו נתען כי אירעו הדקירות והסביר כי בוצע שחרור עם המתלוננת (עמ' 37 ש' 21-14). כשבועמת עם הטענה כי תיאור הדקירות לא יתכן השיב "זו הערכה שלך וזה מה שאתה אומר" (עמ' 37 ש' 25).

41. **בחקירה החוזרת אישר רס"מ אשקר כי הסרטון שצרוב בת/5 הוא הסרטון שלו מתייחס ת/18.**

42. התרשםתי כי מדובר בחוקר ותיק ומיום שבצע את הפעולות עליו העד, וערק את המוצגים שהוגשו באמצועתו באופן ראוי. על כן, אתן משקל מלא לעדותו ולמוצגים שהוגשו באמצועתו. העד לא נחקר ביחס לאופן גביהת ההודעות, ועל כן אקבלן כהודעות שנגבו בהתאם לחוק ולנהלים, ושנמסרו מרצונו הטוב והחפשי של הנאשם.

43. **רס"מ עידן קלין העיד בחקירה הראשית כי הוא משתמש סיר במשטרה מזה 10 שנים. המשימה הגישה באמצעות רס"מ קלין דוח פעולה, שהתקבל וסומן ת/29.**

ת/29 - דוח פעולה מיום 18.12.2020, שנערך על ידי רס"מ קלין. מדובר הפעולה עולה כי מבירור שערק עם בית עסק סמור, שלו מצלמת אבטחה הצופה על הכניסה לסטודיו, עולה כי לא ניתן לראות בצילומות האבטחה את האירוע שהתרחש בשעה 08:00 ממשום שבית העסק נפתח רק בשעה 11:00. כן עולה כי מבירור על אודוט מצלמת אבטחה נוספת שנראתה צופה לכיוון הכביש עלה כי מדובר בצילמת דמי. רס"מ קלין גם ביצע סריקה לאיטור הסcin בසמוך למרכז פיס בשיכון הפועלים, אך הסcin לא אותרה, ורס"מ קלין השיב למחלוננת את מפותחות הSTD.

44. **בחקירה הנגדית נשאל רס"מ קלין אם הפעולה צולמה, והשיב כי אם לא צורף סרטון כנראה שלא, ובהמשך אמר כי, ככל הנראה, שכח להפעיל את מצלמת הגוף שלו. העד מסר כי תא השטח שבו נערכ הchiposh אינם קטנים וכי בנקודת שאליה הוכoon על ידי המחלוננת, לא נמצא סcin. כן מסר כי הפעולה לא צולמה בכל דרך שהיא.**

45. בمعנה **לשאלת בית המשפט** הסביר רס"מ קלין כי כתב בדוח הפעולה שצורפו תמונות התכoon כנראה לתמונות שצילים בטאבלט, שכן בצילמת הגוף אין אפשרות לצלם תמונות. כן אמר כי אינם זוכרים אילו תמונות צילם.

46. עדותם של רס"מ קלין ודוח הפעולה שערק מלמדים בעיקר כי העלה חרס בידו. אשר לחפש הסcin, בהתחשב בעובדה שהחפש נערך למעלה מ-24 שעות לאחר השלכטה, לא ניתן לומר מזאת הסcin ערך ראוי ממשי.

47. **רס"ב סאלח גדייר העיד בחקירה הראשית כי הוא משתמש שוטר מזה 33 שנים. באמצעות העד הגישה המשימה את המוצגים הבאים:**

ת/35 - הودעת הנאשם מיום 18.12.2020 (ראו פירוט להלן בפרש התגנה).

ת/35א - תקליטור האמור לטע את גביהת ת/35. בפועל מדובר בסרטון פגום, חסר קול וחסר תמונה.

48. **בחקירה הנגדית אישר רס"ב גדייר כי בחקירהו טען הנאשם כי יצא לקנות דברים בשליחות המחלוננת עת עמוד 32**

היתה מאושפזת וכן העיד כי בהסכמה הנאשם האזין במכשיר הטלפון שלו להקלטה של שיחה בין הנאשם לבין המתלוונת לאחר קרות האירוע, שבה נשמעת המתלוונת מבקשת מהנאשם להביא סיגריות.

49. בהעדר טענות כלשון ביחס לאופן גביהו ההודעה, אני מקבלת את ת/35 כהודעה המשקפת את דברי הנאשם, שנמסרו מרצונו הטוב והחפשי, בהתאם לחוק ולנהלים.

50. **בהסכמה הצדדים** הוגשו במסגרת פרשת התביעה גם המוצגים הבאים:

- **ת/7** - תקליטור בו הקלטה השיחה למועד 100, וכן סרטון מצלמת הגוף של שוטר.
- **ת/24** - בקשה למתן צו להציגו של מסמכים המתייחסים ל��ופ"ח מכבי ולעובדת הסוציאלית ב��ופ"ח מכבי, בצוירוף פרוטוקול הדיון בבקשתה וההחלטה.
- **ת/25** - בקשה למתן צו להציגו של מסמכים המתייחסים למספר בתים חולמים בניצבת ביחס למתלוונת, בצוירוף פרוטוקול הדיון בבקשתה וההחלטה.
- **ת/26** - טופס לוואי לבדיקת מיצוי ראיות ממוחשב.
- **ת/27** - דוח פעללה מיום 18.12.2020 שנערך על ידי رس"מ נתנאל אופט. מדויקת הפעללה עולה כי בבדיקה שערכ رس"מ אופט בתוך בית העסק לא נמצא כתמיدم על הרצפה או על הקירות והמקום נראה נקי ומסודר ללא חפצים שבורים. כן עולה כי رس"מ אופט סרק מספר פעמי אשפה בחיפוש אחר הסיכון שמתלוונת מסרה כי הושלכה, אך הסיכון לא נמצא. את המפתחות לבית העסק מסר לרס"מ עידו קלין.
- **ת/30** - תעודה בדבר רשותה מוסדית ופרטית תקשורת המצלופים לה.
- **ת/31** - סיכום מלר"ד על שם המתלוונת מיום 17.12.2020.
- **ת/32** - סיכום אישפוז על שם המתלוונת מיום 19.12.2020.
- **ת/37** - מזכיר מיום 27.12.2020 שכותרתו "תמלול קלטה 100".
- **ת/38** - מזכיר מיום 27.12.2020 שכותרתו "שיחה עם חקיות ילדים".
- **ת/39** - מזכיר מיום 27.12.2020 שכותרתו "זמן התאחות סוהיר".
- **ת/40** - מזכיר מיום 27.12.2020 שכותרתו "זמןת הקורבן והבת שלה" ממנה עולה כי המתלוונת אמרה שלא תוכל להגיע עם בתה ס.מ. למסירת עדות בשעה הקרובה, וכי היא תגע עימה למחמת בבוקר.
- **ת/41** - "דוח תובנות מצלמות גוף" שנערך כל ידי رس"ר פאותן סלימאן שבו נכתב "הסרטון מס' 1 לשוטר נתנאל - בצלמת השוטר מתעד זירת האירוע - המكان של הקורבן שבו בוצעה העבירה. שאר הסרטונים לא רלוונטיים לתיק החקירה"

ת/42 - מזכיר מיום 27.12.2020 שכותרתו "ניסיון להזמנת אמה של הקורבן" שמנמו עליה כי רס"ר סלימאן פנתה למטלוננט לקבלת מספר הטלפון של אמה וזו מסרה כי אמה חולת אלצהיימר וכי היא "לא בהכרה מלאה".

הוסכם בין הצדדים כי רס"ר סלימאן לא עשה דבר לבירור אמיתיות הטענה.

ת/43 - מזכיר מיום 27.12.2020 שכותרתו "ניסיון להזמנת פלוני" שמנמו עליה כי פלוני סירב להגיע למסירת הודעה נוספת נספחת ואמר כי מסר הכל בעדותו הקודמת.

ת/44 - מזכיר מיום 27.12.22020 שכותרתו "תרגום הודעה" הכלול תרגום של ההודעות מיום 18.12.2020 מהמכשיר הנייד של פלוני ומהמכשיר הנייד של ס.מ. (ת/17 ות/18 לעיל). תוכן ההודעות בשני המכשירים זהה למעט העובדה כי במכשירה של ס.מ. מופיעים גם סרטון ותמונה, ונכתב בהן כך:

"ס.מ.: פלוני"

ס.מ.: תשלח לי את התמונות

ס.מ.: הדם

ס.מ.: שצלמתו אותם אתמול

פלוני: לא

פלוני: לא

[סרטון מפלוני]

[תמונה מפלוני]

ס.מ.: תקשיב

ס.מ.: אם שאלו אותו ממשהו

ס.מ.: תגיד להם

ס.מ.: נסעה

ס.מ.: או כל דבר

ס.מ. אהל את [צ"ל- אבל אל] תגיד שקרה ממשהו בסדר[?].

(בהודעות המקוריות ניתן לראות שמיד Ach"C הוסיף הודעה נוספת שכלה סימן שאלה "?").

הודעות הנאשם במשטרה

ת/51. הودעת הנאשם מיום 18.12.20, שעה 15.43, שנגבתה לאחר שהנאשם התייעץ עם סניגורו, בה הבהיר כי תקף את אשתו וטען כי "הכל כשוורה בין לבינה, אני אוהב אותה כל ערב הולכים לבלוטות יחד..." (ש' 6). ביחס לאירוע מסר כי הגיע לבית העסוק של המטלוננט, ראה אותה עומדת בעסק שכחפה וחולצתה מגואלות בדם. הנאשם שאל אותה מה קרה והוא ענהה שהתעלפה ונפלה, אך לא פירטה היכן נפללה. "מיד אני לקחתה אותה לבית החולים האנגלי" (ש' 12), שם חזרה המטלוננט על דבריה. עוד שמע שאמרה כי היא מתעלפת באופן קבוע, בಗל רגשות לפול, אם כי לא בכל יום (ש' 14). הנאשם נשאר בבית החולים עם המטלוננט וב"שעה מאוחרת" הלך הביתה ובתים ס.מ. נותרה עמה.

למחרת בשע בוקר התקשרה אליו המטלוננט ובקשה שיביא לה סיגריות והוא עשה כן, והוסיף כי כל היום היה עמה בבית החולים, "לא עזבתי אותה" (ש' 18). בהמשך לקחו את המטלוננט לצילום, הגיעו שוטרים ועצרו אותו.

בהמשך, נשאל מתי יצאת המטלוננט מהבית ביום האירוע, ואז נאלץ הנאשם לספר כי איןם גרים באותו בית משום שהם פרודים, אך הוסיף כי יחסיהם תקינים וכי ימים ספורים קודם לכן ביקרה בביתם והם אכלו יחד (ש' 27-31).

ת/22 - הودעת הנאשם מיום 18.12.20, שעה 20.43, בה חזר וטען כי יחסיו עם המטלוננט תקינים והшиб כי הם בהליך גירושין ממשום שהמטלוננט "רוצה ללבכות עם חברות ולעשות קעקועים ולובשת בגדים קרועים ובגלא זה כי אני אמרתי לה שזה לא מתאים לי ואנחנו לא רבנו להיפך אנחנו חיים ביחד, היא גרה במגדל העמק ואני כל יום הולך אליה ומביא לה דברים ולפניהם כמה ימים נתנו לה 2,000 ₪" (ש' 9-11). עוד השיב כי המטלוננט מספרת לו עם מי והיכן היא מבלה וכי נפרדו כחודשים שלושה קודם לכן.

כשנשאל אם הוא עוקב אחרי המטלוננט, מגיע למקומות בהם היא מבלה עם חברותיה ומפתח אותה, בחר לשומר על זכות השתקה. לאחר שסירב לענות על מספר שאלות בהקשר זה, אמר: "... היא הלכה והילדים אמרו לי שאימם יצאת מהבית ולא עונה לטלפוןם ואפיו הילד פלוני אמר לי אם להתקשר למשטרת ואני אמרתי לה [צ"ל - לו] שלא ואני פחדתי עליה ויצאתי לחפש אותה" (ש' 35). לשאלות נוספות בהקשר זה שוב סירב לענות, אם כי הסכים לאשר כי מצא את רכבה בחוף כامل בחיפה. הנאשם הסביר את סירובו לענות בכך שained חש בטוב ובכך שיש לו עורך דין (למשל, ש' 40, 42 ו-55), ובהמשך פשוט שתק (ש' 60-75).

לאחר מכן, הוטח בו כי לדברי המטלוננט הגיע הנאשם לבית העסוק שלו כשסוכן בידו וذكر אותה, אז ענה: "אין דבר זהה" (ש' 72). בהמשך נשאל שאלות נוספות לגבי האירוע עצמו, על חלקן השיב ובהמשך שתק. שבחר לענות אמר כי הוא והמטלוננט אוהבים זה את זו, כי הגיע למקום, ראה אותו מדממת ולקח אותה לבית החולים.

כשהוזגו לפני תമונות החבלות של המטלוננט, אמר: "אני לא עשותי" (ש' 100), וכשנשאל מי, אם כן, ذكر אותה, ענה: "לא יודע".

כשנשאל על החבלה בעינה, השיב כי מעולם לא תקף את המטלוננט.

כשנשאל על שבירת האצבועות אמר: "מה זה היא מספרת את כל החים ומאיפה היא מביאה את זהה, אין דבר זהה" (ש' 113).

הנאשם אישר כי הוא מוכן לבצע עימות עם המטלוננט וטען כי אין כל בעיות ביניהם.

הנאשם נשאל אם הוא צריך סמים או אלכוהול ועונה: "סמים ואלכוהול באירועים אני שותה ולפני 4-3 חודשים תחלה לעשן..." (ש' 121).

ה' 19 - הودעת הנאשם במשטרה מיום 23.12.20, במסגרת חזר והכחיש כי פגע במטלוננט. לדבריו, הגיע אליו לעסוק, המטלוננט אמרה לו שהתעלפה ושרוצה לлечת בבית החולים "...ואני ישר כמו משוגע לךhti אותה ונסעתי לבית חולים..." (ש' 6). לדבריו נשאר עמה עד שעות אחר הצהרים אז נסע לבתו, וחזרשוב כשבקשה שיביא לה מזון. הוא הביא אוכל למטלוננט, לילדיים ولو ומואחר יותר נסע לבתו.

אשר לאירוע עצמו טען כי כשנכנס לבית העסק ראה דם על הסווודר של המטלוננט, אך לא ראה היכן הפגיעה, המטלוננט אמרה לו שהתעלפה ונפלה, והואוסיף "אני הייתי כמו משוגע ישר נסענו לבית חולים" (ש' 14).

כשהותחה בו גרסת המטלוננט אמר: "מה אני משוגע? אני אוהב אותה ובחים שלי ובילדים לא עשית לה דבר זהה" (ש' 19). הנאשם לא ידע היכן נפלה אשתו, אך מסר שכשהגיא עמדה מתנשפת בפתח הכניסה לעסק.

כשנשאל כיצד ליה את המטלוננט בבית החולים, השיב: "עם הרכב שלו" וכשנשאל מי נהג ברכב, ענה: "אני רציתי לנוהג ברכב אבל היא אמרה שרוצה לנוהג ואני שאלתי אותה אם היא מסוגלת לנוהג ואמרה לי שכן אז אמרתי שאני אשב לידי ושתנהג לאט" (ש' 34-34). עוד הכחיש כי החזיק בסכין או זרק אותה.

הנאשם אישר כי לאחר אשפוזה של המטלוננט הגיע לቤת העסק על מנת להביא לה משם חפצים שבקשה. כשנשאל אם עשה דבר מה במקום, ענה: "היה איתני הבן ורואה הכל". הוא נسئل אם ראה דם בעסק והשיב: "לא שמננו לב זה, היה איתני הילד". כשהותחה בו כי ניקה את המקום, הנאשם הכחיש. החוקר הראה לנאשם את הסרטון המתעד את הנקיון והנאשם אמר: "נ��ן אני נכנסתי עם הילד שלי ותשאל אותו והוא שאל מה זה הדם ואני אמרתי לו שהוא על הכלור...", לאחר מכן המשיך להכחיש כי ניקה את הדם וטען כי לו רצאה להסתיר היה אומר לבנו שלא יצלים או לוחח ממנו את הצלום (ש' 58-58).

החוקר הטיח בנאשם כי يوم קודם לארוע עקב אחרי המטלוננט לחיפה, והנאשם ענה: "אני לא עוקב אחריה, יש מקומות שתמיד היא הולכת לשם ואני יודע איפה היא תהיה וגם יש לי מקומות שם אני הולך לשם אז היא יודעת" (ש' 97). בהמשך, אישר כי שבוע קודם לכן נסע לחפש את המטלוננט בחיפה משום שילדיהם דאגו לה כי הטלפון שלה היה כבוי. הוא איתר את רכבה, חיכה לה לידיו וכשהגיעה דבר עמה. לשאלת החוקר אישר כי לאחר שהמטלוננט נסעה מהמקום, הוא התקשר אליה, אך הכחיש שアイים. הנאשם הכחיש כי הוא עוקב אחריה באופן תדירים.

הנאשם הכחיש כי הכה את המטלוננט בעינה, וטען כי סירה לו ש' פתחה את הארון של המטבח מלמעלה ואז נפלן עמוד 36

כל סירם על הפנים שלה ועל הראש... " (ש' 118). לדבריו, בשעת המקרה היה הוא עצמו בעבודה והוא אינו יודע מי היה איתה.

הנאשם אישר שהתווכח עם המתלוננת בנסיבות פלוני, אך הכחיש שהכחשה אותה (ש' 134).

הנאשם אישר כי ד"ר סאהר בראנסה הוא רופא המשפחה שלהם, אך לא ידע אם המתלוננת בקשר אליו לאחר שנפגעה בעינה. לדבריו, הוא עצמו ניגש לד"ר בראנסה כי חש ברע, והרופא אמר לו שהמתלוננת ספרה לו שהיא והנאשם רבים ולא מסתדרים. לדבריו, שאל אותו הרופא אם הוא מעוניין שיתעורר מושום שמכיר את שנייהם, והנאשם הшиб שיעשה מה שהוא רואה לנכון. הנאשם אישר שהרופא שאל אותו אם הכה את המתלוננת וכי ענה בשלילה (ש' 146-135).

אשר לא צבעות השבורות טען כי לא גרם לכך ואף אין זכר שנשברו אצבעותיה של המתלוננת. כך גם הכחיש איורו של השלכת מכשיר טלפון על המתלוננת (ש' 147-158).

כשנאמר לו כי לידי מסרו שהוא אלים כלפי אםם, ענה: "בטח היא הסיטה אותם".

הנאשם בקש להוסיף כי ביום מעצרו, כשהיה בבית החולים, עמד בפתח החדר ושמע את אחת האחות אומרת למתלוננת שתදע איך להזיז את הנאשם מהמתלוננת, וכי אותה אחות ידועה כשרמתה והוא מכירה אותה.

ת/20 - הودעת הנאשם מיום 24.12.20, בה אמר הנאשם שהוא מוכן להשבע שלא תקף את המתלוננת, הכחיש שאיים עליה באמצעות כסא ואף פגע בה באמצעות בראשה. כמו כן, הביע הסכמתו לעירicht עימות.

ת/15 - דז"ח עימות מיום 24.12.20. במהלך העימות טען, כשהציגה המתלוננת את גרסתה לאיור הפגיעה, אמר הנאשם "הכול שקר למה את משקרת, תספר לי את האמת. מה אני עשית לך ואיזה רע שתעשי לי את זה אני אוהב אותך. את רוצה להיפטר ממי" (עמ' 2 ש' 9-10). אשר לאיור החבלה בעין אמר "היא אמרה שנפלו עליה סירים כשפתחה את הארון של המטבח" (עמ' 3 ש' 52) וכן הכחיש כי שבר את אצבעותיה של המתלוננת (עמ' 3 ש' 58).

ת/21 - הודעת הנאשם מיום 28.12.20, בפתחה אמר הנאשם לחוקר: "... אני אומר לך ומבקש מך שתוציא אוטי מכאן ומוכן לעוזב את הארץ ולлечט ממחר לבני הדודים שלי בחו"ל ולהתגרש ממשתי ולעוזב אותה ולא לחזור לככאן". כששאל החוקר אם הנאשם מתכוון לברוח לחו"ל, הביע הנאשם פליאה על כך שדבריו נרשמו, ואמר כי התכוון שיחיו בנפרד ושאליהם ישלח לה.

הנאשם נسئل ביחס להקלטות שטعن שנמצאות במכשיר הטלפון שלו ונאמר לו כי טכני לא הצליח להפעיל את המכשיר. הנאשם נسئل אם מוכן להפעיל את מכשירו, ענה כי אם המכשיר התקלקל, אינו יכול לעשות דבר.

הנאשם נسئل ביחס לאצבעות השבורות, אם זכור לו שהמתלוננת טופלה ונזקקה לקיבוע, מטליה וחביבה ענה: "אין דבר זהה" (ש' 26). כשנאמר לו כי נמצא מסמכים רפואיים המתעדים זאת, השיב: "לא נכון אין דבר זהה ואני מועלם לא נגעתי בה ולא תקפטה אותה אף פעם בחיים" (ש' 30).

הנאשם ביקש להוסיף כי הוא מעוניין לבדוק במכונת אמת וagem המטלוננט תבדק.

57. **הנאשם העיד בחקירה הראשית** כי הוא עובד כנהג אוטובוס בחברת עפיפי. הנאשם טען כי כתוב האישום נגדו שקרי וכי מדובר בKENONIA שנעודה כדי להיפטר ממנו משום שהוא בקשר עם הילדיים. לדבריו הוא ומטלוננט חיו חיים טובים, וכי בשלב כלשהו החלה המטלוננט לעשות שימוש בסמים מסווג קריםטול, והחלה לחזור בשעות לילה מאוחרות. הנאשם אמר למטלוננט ש"זה לא מתאים שתחזר בשעה כזו, כי השכנים יראו ויתחילו לדבר עלייר" (עמ' 107 ש 15-16), וכי בעקבות זאת הוחלט כי תעוזב את הבית ותגורר במגדל העמק, אך הוא ומטלוננט המשיכו להיות בקשר יומיומי.

הנאשם סיפר כי לפני נישואיהם צרכה המטלוננט סמים, כי הייתה בקשר עם ערביים מוכרים, וכי אלה רצו כי הוא ומטלוננט יפרדו, כיוון שהיו מבקרים אותה סמים.

אשר לאירוע הפגיעה מסר כי כשהגיעו לסתודיו עדמה המטלוננט בדלת, וכשהאל אותה מה קרה היא אמרה לו שהיא לא מרגישה טוב ושהתעלפה וכי הוא ראה "קצת דם" על כתפה. הנאשם הציע לה לנסוע במכוניתו, אך המטלוננט אמרה ש**שייסעו** במכוניתה. הנאשם שאל אותה אם היא מסוגלת לנוהג ומטלוננט אמרה שכן. בהמשך חקירתו הראשית, בהתייחס לטענה כי זרק את הסכין במהלך הנסיעה, אמר כי כלל לא הייתה סcin (עמ' 109 ש' 9).

כשהגיעו לבית החולים סירה המטלוננט לרופאים כי היא התעלפה ונפלה. הנאשם אמר כי הוא הלך לפתח תיק למטלוננט בדלת הקבלה וכי באותו הזמן היא נותרה לבדה עם הרופאים. כן סיפר כי המטלוננט הייתה לבדה ובהכרה בעת תפירת הפגיעה כשהיא ממתין לחוץ. לאחר מכן, הועברה המטלוננט לחדרה, ולאחר שהם יצאו יחד לעשן סיגריה, הגיעו לחדר פלוני וס.מ.. עם זאת בהמשך החקירה הראשית אמר הנאשם כי פלוני וס.מ. התקשרו אליו והוא הביאם לבית החולים (עמ' 108, ש' 8-9). המטלוננט ביקשה כי הנאשם יביא לה את יומנה ואת מטען הטלפון שהותיר בסטודיו. הנאשם ופלוני נסעו לסתודיו, והנאשם ראה שם בקבוק אקונומיקה בתוך המקלחת שערו דם, וביקש פלוני לצלם אותו. לאחר מכן פלוני השלים הבקבוק לאשפאה, והם חזרו לבית החולים. עוד סיפר שgam עזב את המטלוננט לבקשתה כדי לקנות בגט שווארמה.

בשלב מאוחר יותר, אמר הנאשם למטלוננט כי הוא עיף ושאל אם היא מעוניינת شمישה ישאר אותה, והוא בבקשתה כי ס.מ. תשאיר אותה בעוד אחד הנאשם חזר לביתו. בשעה 22:00 התקשרה אליו המטלוננט וביקשה כי יביא טמפונים מהסופרפארם.

הקלטה השיחה הוצגה בבית המשפט ובהמשך פרשת ההגנה הוגש תרגום השיחה ומספר שיחות מוקלטות נוספת ונוספות שהוצעו לנאשם במהלך חקירתו הראשית - אלה התקבלו וסומנו נ/5 ו/6.

יום לאחר מכן התקשרה המטלוננט לנאשם בשעה 00:06 וביקשה מהנאשם לבוא לעשן אותה סיגריות.

הנאשם העיד על שתי שיחות נוספות, שאות מועדיהן לא זכר, וشتורגם והוגשו במסגרת נ/5. על שיחה אחת אמר כי

מדובר בשיחה בין ובין המטלוננט לאחר שלחה לו תמונה של בקבוק יין ששתה והוא התקשר אליה כי חשש לשולמה בנסיבות חזרה.

באשר לשיחה הנוספת אמר כי התלונן בה על מצב רוחה המשתנים וכי ביקש לדעת היכן מערכת היחסים ביניהם עומדת ובמה טעה. צוין הנאשם טען בעדותו כי "בשיחה שאלתי אותה למה היא עושה את זה כל יום וגם חזרה לסמים" (עמ' 109 ש' 25).

אשר לאיורו החבלה בעין טען כי כשחזר מעבודתו שאלת מה יש לה מתחת לעין והוא ענתה כי נפלו עליה סירם והוא אף ראהה לו חבלות שנגרכמו לה בראשה ובעיניה. כשבועת עם דברי המטלוננט כי הנאשם הכה אותה באגוף אמר כי המטלוננט היא שקרנית וכי תמיד אמרה לי כשהייתה לי משענם איתך יש לי הפתעה בשבייל (צ"ל - בשבייל)" (עמ' 110 ש' 16).

אשר לאיורו האצבועות אמר כי לא היו דברים מעולם וכי ידיא אחוותם והטלוננט התווכחו והנ帀ם הפריד ביניהם והשלים ביןיהם.

58. בחקירה הנגדית אישר הנאשם את חתימותיו על גבי חמישה הדעותיו במשטרה.

אשר לאיורו הפסיכיה, התבקש הנאשם לאשר כי לא הזמין אמבולנס, וענה: "לא, לא רצתה" ובאותו משפט ממש, המשיך ואמר: "לא דיברנו על אמבולנס" (עמ' 111 ש' 15).

עוד אישר כי ביום האיורו היו ביחסים טובים "במאת האחוזים".

הנ帀ם נשאל כיצד הבין רק במעט דם על הכתף נוכח הפסיכיה המהוותית בראשה של המטלוננט, וענה כי בבית החולים ראה (עמ' 114 ש' 11, וכן עמ' 115 ש' 32).

התובע שאל אם המטלוננט לבשה סודר, והנ帀ם השיב: "לא זוכה. לבשה טוי שירט" (עמ' 114 ש' 20).

לדבריו האמין למטלוננט שהתעלפה משום שייש לה רגשות כזו, היתה נופלת לפעמים. פעם נדרסה והתעופפה באוויר כמה מטרים וקיבלה מכח בראש" (עמ' 115 ש' 29). וטען כי היא מתעלפת הרבה, אם כי לא כל יום, ולעתים הוא נותן לה מים עם סוכר או סוכריה כדי לעזור (עמ' 116 ש' 5).

לאחר שאלות רבות של התובע השיב הנאשם כי לפני שהגיע לעסוק, דבר עם המטלוננט בטלפון והודיע לה שהגיע, וchimpז דקות אחר כך, הגע. בהמשך, לאחר שהtolower שאל אותו אם בדיק בדקות הספורות הללו, המטלוננט התעלפה, טען הנאשם כי המהלך הוא חמץ דקות אבל השיחה הייתה כרבע שעה קודם לכן (עמ' 120 ש' 31 עד עמ' 121 ש' 14).

הנ帀ם לא ידע להסביר כיצד לדברי ד"ר בראנסה, אין למטלוננט היסטוריה של התעלפויות, וחזר על עמדתו, לפיה

המתלוננת "תמיד מתעלפת" (עמ' 116 ש' 16).

כשאמר לו התובע: "ליבי שקרנית אבל הרופא מה?" אמר הנאשם: "אני לא אומר שליבי שקרנית. אף פעם לא... על הרופא זהה היא לא משקרת עלי'" (עמ' 116 ש' 24). כשתען התובע AGAINST היגן בדבריו הנאשם לפיהם לכוראה רופא המשפחה אינו מודע לבעה המלאה את המתלוננת בתקירות צו לארך שנים, ענה הנאשם כי המתלוננת מקבלת טיפולות וכי ניתן לבדוק זאת בביתה הרפואית (עמ' 116 ש' 26).

בהמשך, לשאלת התובע, טען כי אמר לד"ר בראנסה כי המתלוננת משקרת (עמ' 119, ש' 20). הנאשם חזר על גרסתו לפיה ניגש לרופא משומש שחש ברע, ואילו כשיימות אותו התובע עם טענת הרופא, לפיה זמן אותו לשיחה, אישר כי הזמיןו, אלא שטען כי הילך בגיל שחש ברע, ורק לאחר שבדק אותו, העלה הרופא את הנושא הזה. והואוסיף: "לא הלכתי ספישל בשבילו", ואילו התובע אמר שעלה פ"י עדות הרופא, דוקא כן, והנائب חזר על טענתו וכשנשאל אם הרופא משקר, ענה כי הוא עצמו אומר את האמת (עמ' 120 ש' 4).

הנائب לא ידע להתייחס לעדותו של ד"ר חכים, לפיה פצעיה של המתלוננת אינם מתאימים למקרה אלא לדקירה ואמר: "אני לא יודעת. אם הוא אומר הוא יודע. אני לא רופא. היא אמרה לי נפילה" (עמ' 117 ש' 2), עוד טען כי קיבל את דבריה של המתלוננת כלשונם ולא בדק אותם.

התובע טען לפני הנאשם כי המתלוננת תיארה שזכר אותה בסיכון וכי ד"ר חכים טען שהפציעה מתאימה לדקירה, והואוסיף: "שניהם משקרים ורוצים לשים את אסתיב בבית הסוהר?" והנائب השיב בחוב. כשבקש התובע הסבר לכך, טען כי האחות המופקדת שעבדה בבית החולים הסיטה את המתלוננת ו"יכול להיות שהיא הלכה לרופא ועשתה את כל הסיפור" (עמ' 117 ש' 23). הנאשם לא הצליח לספק נימוק בגין יש לרופא אינטראס להעיל על הנאשם (שם, ש' 32).

התובע הטיח בנאים כי **cashew לעסק עם פלוני**, אמר לו האחוזן "מה זה הדם הזה?", והנائب אישר זאת והואוסיף שבקש מפלוני לצלם זאת (עמ' 114 ש' 28). כשנשאל אם היה גם על הרצפה, ענה: "אני לא זוכר בבדיקה אבל אני זוכר שהוא כמה טיפות דם על הרצפה ועל המיכל של האקוונומיקה. אני זוכר שביבשתי מהבן שלי לצלם" (שם 30). כשנשאל מדוע היה צריך בצילום, השיב: "כדי לראות. לשמור את זה. חשבתי יש משהו לא יודעת. היא אמרה שההעטיפה, נפלה, היו טיפות דם על הרצפה ובמקלחת היה על מיכל האקוונומיקה דם...", כשהזכיר התובע על השאלה, ענה הנאשם: "אנו אוהבים לצלם. ככה אנחנו. נגיד הלכתי לים אני מצלם. אמרתי לו לצלם והילדת הייתה אצלה, תשלח לילדה. ככה" (עמ' 115 ש' 5).

cashew בו כי בחקירהו במשטרת אמר שלא ניקה את הדם, אמר: "לא ניקיתי בכלל" (עמ' 115 ש' 14). עוד טען כי בסרטון אינו נראה מנקה, אלא רק מתכווף לכיוון בקבוק האקוונומיקה, וכי לא היה דם באותו מקום.

התובע הטיח בנאים כי פלוני סיפר בהודיעו במשטרת כי שנכנסו ראה את דם אמו על הרצפה ופחד "ואבא התחיל לנ��ות" (עמ' 122 ש' 19 וכן גם בעמ' 123 ש' 30 ואילך), ושאל אם פלוני משקר. לאחר חצי עמוד של חזרה על השאלה, השיב הנאשם כי פלוני משקר (שם ש' 21-33).

התובע שאל: כמו הרופא ולובה וס.מ.? והנائب השיב בחוב.

התובע הפנה את הנאשם לת/27 ממנה עולה כי ביום האירוע היה שוטר בעסק ודיווח כי המקום נקי. בתגובה אמר הנאשם שהוא ונשארו "נקודות". הוא נשאל אם גם השוטר משקר והשיב שאינו יודע וכי הוא עצמו אומר אמת.

ביחס **לשניה בבית החולים** אישר כי לא זו המתלוונת וטען: "מי שאשתו נפלה הוא רוצה להיות איתה" (עמ' 111 ש' 17).

לגביה **הנשיה לחיפה** מסר כי מצא את רכבה של המתלוונת בחוף הcamel בו היא רגילה לבנות, וראה אותה יוצא מהחוף לרכב (עמ' 114 ש' 2). עוד אישר כי המתלוונת לא רצתה לדבר אליו כשהתקשר אליה לאחר מכן.

בנושא **לאירוע החבלה בעין**, חזר על גרסתו לפיה המתלוונת סירה לו שנפלו עליה סירים במטבח. כשהוותח בו כי המתלוונת העידה כי הנאשם נתן לה אגרוף, אמר: "از היא שקרנית..." (עמ' 118 ש' 26). כשותען באזני התובע כי לפני זמן קצר אמר שהיא אינה שקרנית, השיב תשובה שאין בה ממשום תשובה: "אני האמנתי לה להכל, מה שהיא עשתה לי הכל נכון. היא הייתה לי אישה, חברה, הכל" (שם, ש' 28).

כהוותח בו כי ג.מ. העיד שנפל עליה סיר אחד כחול, טוען כי סיפר מה אמרה לו המתלוונת (עמ' 120 ש' 28).

את עדותה של ס.מ. המחזקת את גרסת המתלוונת פטר בכך שס.מ. משקרת ממשום שהמתלוונת הסיטה אותה (עמ' 118 ש' 29 עד עמ' 119 ש' 9). בהמשך טען כי ס.מ. שקרה בבית המשפט ממשום שחששה כי המתלוונת תגרש אותה מביתה (עמ' 120 ש' 6-20).

אשר לאירוע **שבירת האכבות** חזר והכחישו מכל וכל (עמ' 119 ש' 11).

בנושא **חקירהתו הראשונה במשטרה**, אישר הנאשם כי חש ברע, נלקח לבדיקה ולאחר מכן נחקר שוב, לאחר ש"בבית חולים נתנו לי אינפוזיה וננתנו לי תרופות הרגעה" (עמ' 111 ש' 25). התובע הטיח ב הנאשם כי על פי התיעוד הרפואי לא קיבל הנאשם כל טיפול, וה הנאשם השיב כי אינו משקר.

ת/50 - התיעוד הרפואי ביחס לנายน, אשר הוגש בהסכמה, ממנו עולה כי הנאשם הגיע למילון על רקע כאבים בחזה וקוצר נשימה לאחר התרgestות יתר, כי כל בדיקותיו הגוף נאותות תקין, כלל, וכי קיבל במילון "טיפול הרגמטי" שלא פורט מהותו.

ביחס **חקירהתו השנייה**, טוען התובע באזני הנאשם, כי בחר לשתחק בחלק הארי של החקירה. הנאשם הסביר זאת בכך שחש ברע. כשחובבה כי אכן מדובר בחקירה השנייה, לאחר הביקור בבית החולים, הטיח התובע ב הנאשם כי בשום מקום לא outr החקירה לא טען כי הוא חש ברע, וה הנאשם טען כי אמר זאת. עיון בת/22 מלמד כי הנאשם אכן התיעוס לכך בש' 52 ו-55.

התובע הטיח ב הנאשם את הסטיירות בגרסאותו ביחס לאופי יחסיו עם המתלוונת, וה הנאשם לא הצליח לישבע (עמ' 41

112 ש' 17 ואילך), וסיכם את עמדתו בכרך ש"הسمים הרשו הכל" (עמ' 113 ש' 4).

בשאלה זו הtoupper כי במהלך חמיש קירוטו לא התייחס לסמים, טען כי לא דבר על כך מותך אהבה למתלוננת ובשל החשש לפגיעה בילדים, ומשם שומר על כבודה ורצה לגמול אותה מהסמים.

עוד טען כי למורתו שהוא "مصطفולה" היא עובדת ומרוויחה הרבה מאד כסף (עמ' 113 ש' 2 ו-20). כן אישר את גרסתו שלטה בחקירה הראשית לפיה הייתה המתלוננת מושובכת עם עברייןיהם טרם חתונתם, וחיף תשובה בת חמיש שורות, לא הצליח להסביר לשאלת מודיעין גם על זה לא סיפר בחמש הודעותיו (שם ש' 24-28).

בהמשך טען כי אינו יודע מי מביא למתלוננת סמים, אך הוא מקשר ויכול לברר זאת. אז הטעיה בו הtoupper כי יכול לברר משום שהוא משתמש בסמים, והנאשם טען "אני בחיים לא השתמשי בסמים" (עמ' 121 ש' 22). הtoupper הטיח בו כי כך אמר בהודעתו (ת/22, ש' 121), אך טען שהכוונה שם היא לעישון סיגריות, ולא ידע להסביר כיצד חתם על ההודעה כך, ולבסוף טען שהחוקר הוסיף זאת (שם, ש' 26).

גם **כלפי הtoupper** בא הנאשם בטענות, ואמר לו כי הוא "רק רוצה לעלות בדרגות" ולא רואה את בני האדם (עמ' 125 ש' 1-3). ולדבריו גם הרופא והאחות שיקרו כי "... אני מכיר את הרופא והאחות גם יוצאים ביחד, אבל זה אני אגיד לך. תדוע" (עמ' 125 ש' 14).

59. **בחקירה החזרת הסביר כי ס.מ. שקרה כי חששה שכמו את ג.מ., גם אותה אמה לא תרצה.**

60. **בתשובה לשאלת בית המשפט** טען הנאשם כי הוא שמאלי.

61. עדותו של הנאשם הותירה כי רושם בלתי אמין, בהיותה מגמתית, מניפולטיבית ורצופה בסתרויות פנימיות וחיצונית, היורדות לשורש העניין. עיקרי גרסתו נסתרכו לא רק על ידי התביעה העיקריים אלא אף על ידי חלק מעדי ההגנה. כמו כן, בגרסאותו, שחלקו התפתחו עם התקדמות ההליך, וחלקו בגדיר עדות כבושא, על תמיינות ופרוכות שונות, שלא היה בידי הנאשם לספק הסביר. בנוסף, לא אחת היו תשוביתו של הנאשם מתפתלות ומתמחקות כשבוטפו של יומם, גם לאחר שנתן לכואורה תשובה ארוכה, לא ענה, למעשה, לשאלת שנסائل. להלן פירוט מספר דוגמאות לכך:

שקרי הנאשם בשאלת הדם בסטודיו - באשר לשאלת אם ניקה את הדם בסטודיו, מסר הנאשם גרסאות סותרות, אשר נסתרכו בסופו של דבר הן על ידי דבריו שלו, הן על ידי הסרטון בת/5 והן על ידי גרסת עד ההגנה פלוני (ראו להלן).

כך בת/19 אמר הנאשם תחילת כי כשהגיעו לסטודיו כדי להביא למתלוננת את הטלפון הסלולרי והיומן לא ראה דם במקומם (ת/19 ש' 61) והכחיש כי ניקה את הסטודיו מדם (ת/19 ש' 66). לאחר מכן, כשהוזג לו הסרטון שבו

הוא נראה מנקה את הדם אמר כי פלוני שאל אותו "מה זה הדם" וכי הנאשם אמר לו "זה על הכלור" (ת/19 ש' 68) ופלוני השליך את הבקבוק לאשפה (שם, ש' 69). בהמשך אותה הودעה אף אמרה כי ביקש מפלוני לצלם את הדם (ת/19 ש' 78).

בחקירהו לפני חזר הנאשם על הגרסה שגיבש בסוף ת/19 לפיה ראהدم על בקבוק חומר נקי, ביקש מפלוני לצלם ופלוני השליך את הבקבוק לאשפה (עמ' 108 ש' 10-12), אך בחקירהו הנגדית הוסיף כי הוא זכר שהו גם כמה טיפות דם על הרצפה (עמ' 114, ש' 30). הנאשם המשיך לטען כי לא ניקה את הדם, אך כשעומת עם העובדה כי הסטודיו נמצא נקי אמר "נשארו הנקודות, כמה נקודות, לא עשית כלום...." (עמ' 123, ש' 23). כן מסר כי אם פלוני אמר שראהدم ו"אבא התחיל לנ��ות", הרי שפלוני משקר.

יצין, כי הנאשם גם לא הצליח לספק הסבר מניח את הדעת לשאלת מדוע לדבריו ביקש מפלוני לצלם את הדם והוא סיפק הסבר מבולבל שלפיו עשה זאת "כדי לראות". לשמור את זה. חשבתי יש שהוא לא יודע" (עמ' 115 ש' 1) ובהמשך אמר "אנו אוהבים לצלם. ככה אנחנו. גני הלכתי לים אני מצלם. אמרתי לו לצלם והילדה הייתה אצל, תשלח לילדה. ככה" (עמ' 115 ש' 5-6).

בgresאותיו השונות תיאר הנאשם כי כשהגיעו לסטודיו ראה **מעט**دم על המטלוננט. דומה כי תיאור זה, מטרתו היא למזער את חומרת פציעתה של המטלוננט. הדעת נותרת כי פצעה מסווג זה, במנזק מהשאלה מה גרם לה, גורמת לדימום משמעותי. מעבר לכך, דבריו אינם מתישבים עם גרסת פלוני (להלן), שמתגבותו לمراقبת הדם ניכר כי לא כך היה פנוי הדברים.

בנוספ, הנאשם סתר עצמו ביחס לסוג בגד שהתכלך מדמה של המטלוננט, כאשר בת/19 מסר כי לבשה סודר, ואילו בחקירהו הנגדית, למרות שנשאל מפורשות אם המטלוננט לבשה סודר, השיב: "לא זכר. לבשה טי שירט" (עמ' 114 ש' 20).

הטענה כי המטלוננט עווה שימוש **בسمים** לא הזקרה בgresאותיו במשטרה, ועל כן היא בגדיר עדות כבושה. ההסבר שנותן לכבישתה, הסבר שעליה רק בנסיבות חקירתו הנגדית, הוא כי רצתה לשמור על כבודה של המטלוננט. לא ניתן לקבל הסבר זה כמניח את הדעת. השכל הישר מביא למסקנה כי הנאשם המצוי במאצר, לגישתו בשל עליות שוא, שטפלה עליו בת זוגו לשעבר, עלילה שעונייה גרימת עבירה חמורה מאד, יודע כי אותה בת זוג עווה שימוש בסמים קשים - יש להניח שיעלה נושא זה לפני חוקרי, שמא יהיה בכך להסביר את עליות השוא ולסייע בהוכחת חפותו. נוכח העמדת שהציג במשטרה בונגעו ליחסו ה"תקינים" עם המטלוננט, עמדה שכיוון אין חולק כי איננה משקפת את המצב לאשו, ההגיון הבריא מצביע על כך שטענה כזו פשוט אינה מתישבת עם התמונה שבקש לציר.

עוד טען הנאשם כי למרות שהמטלוננט "מסטולה", היא עובדת ומרוויחה הרבה מאד כסף (עמ' 113 ש' 2 ו-20). טענה זו, בעיקר לצד הטענה הנוספת לפיה המטלוננט שיכורה לעיתים קרובות, אינה מתישבת עם יכולתה של המטלוננט לנוהל עסק מצליח.

עוד ניתן בהקשר זה, כי בחקירתו הראשית טען כי אחת השיחות שהוגשו על ידי ההגנה כוללת התיחסות לכך שהמתלוננת משתמשת בסמיים (עמ' 109 ש' 25). אך מעין בנ/5 ניתן לראות כי הנאשם לא העלה במהלך השיחה כל טענה באשר לשימוש בסמיים.

לעומת זאת, בת/22 אישר כי הוא עצמו משתמש בסמיים, אמירה אליה התחש כשהוטחה בו בחקירה הנגדית, וזאת חרף העובדה שה夥пар כי הוא בעל קשרים בעולם הסמיים (עמ' 121).

עוד טען כי החוקר הוסיף את הדברים, גם טענה זו לא עלתה קודם לכן, והחוקר לא נשאל עליה כלל במסגרת חקירתו הנגדית.

אשר לניסוח לציר **יחסים תקינים עם המתלוננת** - טענה זו, עליה חזר הנאשם עד בחקירה הנגדית, אז אמר כי ביום האירוע היו ביחסים טובים "במאת האחוזים", אינה עולה בקנה אחד עם נ/5 וכן עם עצם העובדה שד"ר בראנסה הציע לגשר ביניהם, עובדה שהנائب איננו מכחיש. כל זאת, גם אם מתעלם לרגע מהעובדת שהמתלוננת שתפה את ד"ר בראנסה בנסיבות אלימות מצד הנאשם כלפיו, ומכך שאת עדויות שניהם מצאתי מהימנות. בנוסף, עוזע העיד כי מלכתחילה פנה אליו פלוני אחיו של הנאשם, כבר בקיץ 2020, נוכח בעיות ביחסיהם של הנאשם והמתלוננת, כי הנאשם הlion על קר שהמתלוננת מזניחה את הבית ואת ילדיהם, כי היא חוזרת לביתה בשעות מאוחרות, שותה יתר על המידה ונוהגת בכל רכב הרשות על שמו ועלול לעבור עבירות, דבר שפגע בו כנהג אוטובוס. עוד העיד עוזע כי המתלוננת אמרה לו כי היא מפחדת מפני הנאשם.

טענותיו **שאיינו עוקב** אחרי המתלוננת - נסתירות, מעבר לעדות המתלוננת, בכך שאישר כי נסע לחפש אותה בחוף הcamel בחיפה, גם אם הסביר את מעשיה בדאגה למATALONNET. עובדתית, הנאשם ידע בדיק היכן לחפש את המתלוננת ואף מצא אותה. טענותיו אלה נסתירות גם על ידי העובדה שבירר על אודות המתלוננת אצל ד"ר בראנסה. בנוסף, כזכור, כשנשאל במשטרת אם עוקב אחריה, בחר לשמור על זכות השתקה, ורק בהמשך מסר את גרסתו לנושא.

ה הנאשם טען בהודעתו השנייה במשטרת כי כלל אינו זוכר **שאצבעותיה** של המתלוננת נשברו. התיעוד הרפואי, שמעבר לעדותה שלה בעניין זה, מאשר את טענותיה. לא סביר שאדם לא יזכור שאצבעותיה של אשתו נשברו. ההרחקה בה נוקט הנאשם מפנה ממשימה כלפיו. בנוסף, בהודעתו الأخيرة טען בעניין זה: "אין דבר זהה", וכשהוטח בו כי קיים תיעוד רפואי, צמצם את טענתו ואמר שמדובר לא תקין אותה.

בפתח הودעתו الأخيرة בקש הנאשם שיזכאו מבית המשפט והודיע לו כי הוא מוכן **לעוזב את הארץ**, לנסוע לבני משפחתו בחו"ל, להתרשם מהמתלוננת "ולא לחזור לכאן". כששאל אותו החוקר אם הוא מתכוון לברוח לחו"ל, הביע הנאשם פלאה על כך שדבריו נרשמו, וטען כי התכוון שייחזור בהפך.

טענת הנאשם לפיה בשיחת הטלפונית בקשה המתלוננת **шибוא לעשן איתה**, נסתירה מיניה וביה בנ/5,

שהגישה ההגנה. מעין בתמליל השיחה עולה כי המתלוונת בקשה סיגריות, אך בשום מקום לא הצעה שהנאשם יבוא לעשן אותה.

כך גם לגבי טענתו, לפיה בשיחה אחרת טען באזניה כי "חזרה לסמים". עיין בתמליל שהגישה ההגנה (נ/5), מלמד כי לא עלתה כל טענה הקשורה בסמים באופן כלשהו.

תשובה מתפתחת ניתן לראות, למשל, בתשובותיו לעניין אופן הנסיעה לבית החולים. בהודעתו הראשונה טען כי "מיד אני לקחתי אותה לבית החולים", וכך חזר ואמר בפתח ההודעה השנייה: "לקחתתי אותה ונסעתי לבית החולים". בהמשך ההודעה השנייה נקט כבר בלשון רבים, ואמר "...ישר נסענו לבית החולים". בהמשך נשאל כיצדלקח אותה, וענה: "ברכב שלה". רק לאחר מכן, שנסאל מפורשות מי נהג ברכב, מסר כי המתלוונת היא שנגה.

כמו כן, הנאשם נתן **שלוש סיבות שונות** לתמייה בטענתו לפיה המתלוונת התעלפה; האחת, רגשותה לפול. השנייה, רגשות בשל העובדה שב עבר נדרסה וקיבלה מכח בראש, והשלישית, רגשות כללית, בעקבותיה הנאשם מגיש לה מים עם סוכר או סוכריה. אף לא אחת מהסיבות נטמכה בראיות מטעם ההגנה. למוטר להזכיר כי הן המתלוונת והן רופא המשפחה המתפל בה מזה כעשור, שלאו התעלפויות כלשהן.

על בסיס האמור, אני דוחה את גרסאותו של הנאשם בשתי ידי, וקובעת כי לא ניתן לטעון כל ממצא עובדתי על דבריו.

62. **מר פלוני** העיד ב**חקירתו הראשית** כי הוא בנם של הנאשם והמתלוונת וכי חיים הוא במכינה קדם צבאית. פלוני מסר כי ס.מ. התקשרה אליו וסיפרה לו כי המתלוונת נמצאת בבית החולים. כששאל את המתלוונת מה קרה, סיפרה לו המתלוונת כי היא התעלפה ואז התקשרה לנאשם כדי לחת אותה בבית החולים. המתלוונת ביקשה ממנו להביא את יומנה ואת הטלפון שלה והוא והנאשם הילכו. מיד בהמשך לכך הוסיף כי המתלוונת ביקשה מהם לנகות את הדם, וכי הם הילכו להביא את היומן, ניקו את הדם וחזרו לבית החולים. פלוני העיד כי בדרך מבית החולים ובחזור לא עצרו.

על נסיבות הפרידה של הנאשם והמתלוונת אמר כי המתלוונת רצתה חרירות גדולה יותר וכי "כבר לא היה לה כוח לעשות דברים בבית" (עמ' 142 ש' 1). פלוני אמר כי מעולם לא הייתה אלימות בבית "רק צעקות שניהם צעקו אחד על השני" (עמ' 142 ש' 6-7).

לאחר מספר ניסיונות לרענן את זכרונו של העיד, אשר בסופו של דבר הביאו לשתקתו, נוכחות הקוצי הניכר של פלוני להיעיד, הסכים ב"כ המשימה להגשת הودעת העיד במשטרת חלף עדותו. זו התקבלה וסומנה נ/7:

נ/7 - הודעת פלוני מיום 23/12/2020 שעה 13:29. בהודעתו סיפר פלוני כי הוא מצוי בקשר טוב עם

שני הוריו וכי לאחר פרידתם הוא לעיתים ישן אצל הנאשם ולעתים אצל המתלוונת. את פרידת הנאשם והמתלוונת הסביר ברצונה של המתלוונת בחופש.

פלוני מסר כי ביום חמישי התקשרה אליו ס.מ. וסירה לו כי המתלוונת בבית החולים, כי היא נפצעה וכי היא בניתו. הוא נסע מיד לבית החולים שםפגש את הנאשם ואת ס.מ. והם המתינו לסיום הניתות. כששאל את המתלוונת מה קרה סירה לו שנפלה בעסק. לאחר שהיא היתה זמן מה הלך עם אביו לעסוק כדי להביא למתלוונת את יומן העבודה שלה ומטעןטלפון. מיד שנכנסו לעסוק הם ראו דם על הרცפה "ואני פחדתי קצת". הנאשם החל לנ��ות ופלוני צילם תמונה וסרטון קצר של הנאשם מנקה את הדם. פלוני מסר כי לא היה מסוגל להישאר בפנים והוא יצא והמתין לנאשם במכונית ואז הם נסעו בחזרה לבית החולים. בהמשך הודעתו סייר כי הנאשם שטף את הרცפה וניקה עם סמרטו את הדם (נ/7 ש' 37) וכי את הדם ראה "בעיקר באזורי השירותים איפה הדלת" (נ/7 ש' 39).

כשנסאל הין היה הנאשם כאשר המתלוונת סירה לו כי נפלת אמר "לא יודע, זה היה מול אחוטי ס.מ. ואחריו זה הגיע אבא" (נ/7 ש' 27).

פלוני אמר כי בדרכו לעסוק ובחזור הוא הנאשם לא עצרו.

כשנסאל מדוע צילם את הנאשם מנקה את הדם אמר "בכדי להראות לאחוטי שאפשר אותה בבית החולים. כך סתם" (נ/7 ש' 51), והוא אישר כי שלח את התמונות לס.מ. פלוני אמר כי מחק את התמונות כי לא היה לו נועים להזכיר זאת. כן אישר פלוני כי התמונה והסרטון שהראה לו החוקר הן מה שצילם.

כשנסאל פלוני על מריבה שהייתה בין הנאשם למתלוונת לפני כ-4-3 חודשים אמר "...אני זוכר שהיא יכוח בין אבא ואני באותו החדר שלהם בגלל ההתנהלות של אמא שהיא יצאת עם חברות וambilת איטם ואבא שלי צעק עליה ואני הוציאתי אותו מהחדר" (נ/7 ש' 74-75), אך שלל את הטענה כי הנאשם היכה את המתלוונת ואמר "...אני הייתי באמצע ביניהם ולא נתתי לאף אחד להתקרב אחד לשני וכשהצעקות התגברו אז הוציאתי את אבא החוצה" (נ/7 ש' 80-81). פלוני מסר שהמתלוונת לא נפגעה באותו היום. כן אמר כי אחיו לא היו בזמן הוויכוח וכי יתכן שלאחר מכן הגיעו ועמדו בפתח הדלת.

כשהוזגה לפלוני תמונה החבלה בעינה של המתלוונת אמרה כי זאת נגרמה ממכסה של סיר, וכי המתלוונת סירה לו כי מכסה של סיר נפל על עיניה וכי למשיב ידיעתו גם סבתו ראתה זאת. פלוני לא זכר מתי נפגעה המתלוונת בעינה.

פלוני מסר כי מעולם לא ראה את הנאשם נוגג במתלוונת באלים, הוא שלל כי הנאשם זרק על המתלוונת קופסה וכי ראה זב דם בעקבות זאת.

אשר לקשר בין המתלוונת ובין דודתו וידה סייר כי "מזה תקופה הם לא מדברים אחת עם השניה בגלל בעיות" וכשנסאל بما מדובר ספר "כשהתחללה אימי לעבוד אז היא רצתה לנתק קשר עם המשפחה של אבא ולכן אין לא בקשר איתם" (נ/7 ש' 114). כשנסאל אם זכרה לו מריבה בין וידה לבין המתלוונת אמר "כן אני זוכר את שודודה וידה הרבה עם אימה ורצה להתקרב אליה ואבא עמד באמצע והפריד והרחק את אימה לצד ואחריו זה הוציא את דודתי החוצה" (נ/7 ש' 116-117), אך שלל את הטענה כי אביו שבר את אצבעה של המתלוונת. כן

אמר כי לא צריך לו כי המתלוונת נזקקה לטיפול רפואי באצבעותיה והייתה עם קיבוע. פלוני מסר כי בשבוע האחרון הוא גר בביתם בשיכון אל ערב בלבד.

63. עדותו של פלוני לפני המחייב היטב את קונפליקט הנאמניות בין הוריו, הנאשם והמתלוונת, והדברים ניכרו במיוחד כאשר בסוף עדותו נאלם פלוני דום. נוכח הקושי הבולט, בהסכמה המאשימה, הוגשה הودעתו של פלוני במשטרה.

הגינה טענה בסיכוןיה כי נוכח הגשת הודעתו במשטרה של פלוני אין המאשימה יכולה לטעון נגד אמירות תוכנה. איני מקבלת טענה זאת, שהרי הודעתו זו התקבלה בהסכמה לנוכח הקושי הניכר שלו להעיד, ואין לראות בהסכמה המאשימה לכך הסכמה לתוכנם של הדברים.

הודעה זו, שכי שעולה מתוכנה, ניתנה בשלב שבו התגorer פלוני בבית בניצבת בסמיכות למשחתה הנאשם, והתרשמתי כי נמסרה מתוך כוונה לתמוך בגרסת הנאשם, כאשר פלוני הבהיר בה אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוונת.

עם זאת, גם פלוני לא היה מסוגל להבהיר כי הנאשם ניקח את הדם בסטודיו וכי הוא צילם אותו. העובדה כי פלוני בחר לצלם את הדם, אמרתו כי הוא פחד קצת, והעובדת שלא היה מסוגל להישאר במקום ובחר לצאת ולהמתין במכונית, מדברות بعد זמן ונסיבות את המחזאה שנגלה לעיניו ואת החשד שהתעורר בו. פלוני גם מסר כי הדם היה באזרע השירותים, דבר התומך בתיאור המתלוונת את הדקירות.

לבסוף, גם אם שלל אלימות פיזית, אישר פלוני את עצם המריבה בין המתלוונת ובין הנאשם שבה לטענתה נחבלה בעינה, וכן אישר את המריבה בין ידיא ובין המתלוונת, ואת התערבותו של הנאשם במריבה ביניהן. משכך, חרף עמדתו המוצהרת המסנגרת לכואורה, מצאתי בעדותו, הלכה למעשה, חיזוקים לגרסת המתלוונת.

64. נב' פלונית העידה בחקירה הראשית כי היא אימה של הנאשם. לאחר שרוען זכרונה סיפרה כי פעם הייתה בabithe של המתלוונת בשעות הבוקר וכי המתלוונת ניסתה לפתח ארון מטבח ונפל ממנו סיר ופגע בעינה. העודה הבהיר את דברי המתלוונת כי אמרה לה כי אישת טוביה יכולה לסבול, ואמרה על כך כי לא היו דברים מעולם.

65. בחקירה הנגדית כשועומתה גב' פלונית עם גרסת ס.מ. כי החבלה בעין לא נגרמה כתוצאה מנפילת סיר אמרה כי ס.מ. משקרת, וכשנשאלה אם הילדה בדרך כלל משקרת אמרה "אם לא יודעת אם היא משקרת. מישחו הדrik אותה להגיד" (עמ' 133 ש' 29). אשר לאירוע הפגיעה אמרה תחילת כי אינה יודעת דבר וכי "אני יודעת מעורך הדין" (עמ' 134 ש' 17), אך בהמשך כשועומתה עם דבריה בהודעתה במשטרה אישרה כי ס.מ. הגיעו לביתה וסיפרה כי הוריה אינם עוניםטלפון וכי "היא בקשה את הטלפון וסיפרה לי שאמא נפלה והתקשרה לאבא שלי והוא בא ולקח אותה" (עמ' 134 ש' 20-21).

66. עדותה של גב' פלונית הותירה עליו רושם בלתי אמין, והתרשמתי שהיא נועדה כל כולה לשרת את צרכי הגנתו של הנאשם, בנה. ראשית, העודה אישרה כי שיקלה שעיה שסקרה שלא ידעה על אירוע הפגיעה אלא רק בדיון מפי הסנגור, וכי האמת היא כי ידעה עליו כבר ביום האירוע. שנית, אשר לסייע החבלה בעינה של המתלוונת, מסרו עדי ההגנה שלל גרסאות. gab' פלונית טענה כי זו תוצאה של נפילת סיר, שראתה במו עיניה וכי לאחר מכן שמה קרחת על עינה של המתלוונת (עמ' 133 ש' 27). לא לモותר לציין כי דבריה אלה באו רק לאחר שהסנגור נאלץ לרענן את זכרונה מתוך הודעתה במשטרה, מה שיכלעצמו, מוריד את משקל עדותה בעינן זה. ג.מ. טען כי ישב בסלון וראה שנפל על אמו "הסיר הכהול בלי מכסה" (עמ' 81 ש' 17-20), ולאחר מכן, לדבריו, הוא זה שהניח על עינה קרחת. gab' פלונית אינה מזכירה כלל את נוכחות של ג.מ. באירוע, והאחרון גם הוא כלל אינו מזכיר את נוכחות סבתו במקום. הנאשם טען כי המתלוונת סיפרה לו שפתחה את הארון ו"נפלו כל סירים על הפנים שלה ועל הראש..." (ש' 118). פלונית, לעומת זאת, טען בפ' כי המתלוונת סיפרה לו שהחבלה היא מנפילה "מכסה של סיר". בנסיבות אלה, אין לי אלא לקבוע שלא ניתן לעד דבריה של gab' פלונית ממצאים עובדיים.

67. **מר פלונית סייר בחקירתו הראשית** כי הוא אביו של הנאשם. מר פלוני סייר כי לא היו בעיות במערכת היחסים בין הנאשם למתלוון. הוא חוזר על כך מספר פעמים, ובתוקף. עוד שלל אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוונת, או כי היה עד לסימני אלימות על המתלוונת. כן הבהיר כי היה עד לאיירוע שבו השליך הנאשם על המתלוונת קופסת טלפון.

68. **בחקירתו הנגדית** העיד מר פלוני על המתלוונת כי "זמן האחרון לא ראה אותה הרבה, עבדה בעבודה, לעיתים באה עם בקבוקי סמירנוval, עייפה, ישנה, מתרחקת. אבל אין לנו בעיה" (עמ' 136 ש' 2-3). בהמשך אמר "זמן האחרון השתנתה, התחליה עם השתייה לא יודע מי גורר אותה לדברים" (עמ' 136 ש' 24-25). כשנשאל אם הנאשם כעס עליו בשל כך השיב "גם הבן שלו אמר לה למה ככה" (עמ' 136 ש' 27).

69. עדותו של מר פלונית הייתה דלה, וחסר דלוותה, דבריו בחקירתו הנגדית עמדו בסתרה חזותית לתמונת האידיליה שצייר בתוקף בחקירתו הראשית. הבהירו שהוא עד לאיירוע זריית הקופסה באה רק לאחר רענן זכרונו וบทשובה לשאלת מדריכת מובاهקה. משכך משקלו של חלק זה, כשהוא לעצמו, שואף לאפס. עוד יש לציין כי איירוע זה אינו מוזכר בעובדות כתוב האישום, והשפעתו היא על ענייני מהימנות בלבד.

מעבר לכך, עדותו הותירה עליו רושם בלתי אמין, של עדות שמטרתה הבלעדית היא לסייע לחלוז את הנאשם, בנו, ממצבו הנוכחי. קל היה להתרשם כי גרסתו של מר פלוני בחקירתו הראשית, אינה מתוישבת עם חומר הraiות, ולבסוף כשנשאל אם הנאשם כעס על המתלוונת אישר זאת במשפטו כאשר אמר "גם הבן שלו אמרה למה ככה". על כספו כלפי המתלוונת וככלפי אופן התנהגותה, ניתן ללמידה גם מ/5, המתמלל את השיחה בין הנאשם ובין המתלוונת, במהלך מנוסה הנאה לשכנע אותה לסיים את הבילוי ולשוב הביתה. בעמ' 2 לتمיליל, ש' 3 נכנס לשיחה דבר נוסף: "תגיד לי [צ"ל: לה] לרכת לעזאזל". המתלוונת, ששומעת את הדברים, אומרת: "תלכי לעזאזל". בשלב זה, מסביר לנו הנאשם מיהו הדבר השלישי בॐרו: "מה אתה רוצה מה אתה רוצה לבדוק מה אתה רוצה?" ואביו עונה: "נתק את השיחה נתק את השיחה נתק את השיחה".

70. **גב' וידא זעתרה העידה בחקירה הראשית** כי היא אחות הנאשם, כי היא נשואה ואם ל-4 ילדים ומתגוררת בפייע. העידה אמרה כי צריך לה שනקרה במשטרת נסראליה על אודוט יחסיה עם הנאשם ועם המתלוונת. כנסראליה אם צריך לה שנסראליה על אודוט תקנית עם לובה אמרה "אני לא מבינה. אני לא זוכרת משזה מivid". בהמשך הוצאה לעදה גרסת המתלוונת כי בינה ובין המתלוונת היה ייכוח וכי בעקבותיו הנאשם עיקם את אכבעות ידה ושברן. על כן אמרה העידה כי היא אינה זוכרת את הדברים ואין הם נכונים וכי "אם היה ייכוח הוויוכות היה משזה שגרתי".

71. **בחקירה הנגדית** אמרה כי הקשר בין המתלוונת הוא טוב וכי כל שבוע, כשבקירה את הוריה, פגשה את המתלוונת והן היו שותות קפה ביחד. כנסראליה וידא מה משך הזמן המקסימלי שחלף בין פגישותיהן אמרה "שבוע, יתכן שאני אבקר אצל ההורים שלי ואני לא אפגש אותה" (עמ' 129, ש' 8). בהמשך חקירתה הנגדית תיקנה מעט את דבריה ואמרה שלפעמים חולף יותר משבוע. העידה אמרה כי היא לא ראתה דבר חריג אצל המתלוונת, וכי מעולם לא ראתה סימנים עליה. כשבועמהה עם העובדה כי אחרים, כגון אמה ואחיה פלוני, אמרו כי ראו סימנים על המתלוונת השיבה "אני לא יודעת. אולי אמרה אני אדע. שבוע או יותר" (עמ' 129 ש' 12). כן אמרה כי לא ראתה חבישה על אכבעותיה. על אוירע הפסיכיה אמרה כי אינה יודעת דבר ורק שמעה עליו. כנסראליה מדוע הגיעו להעד אמורה "אני נמצאת פה היום בגלל שבחקירה לובה הזירה שהיא ייכוח בינה ובינה ובאתה להעיד" (עמ' 130 ש' 2). העידה שבה והכחישה את קיומו של ייכוח ממשמעותי בינהן, וכן שללה את הטענה כי המתלוונת ביקשה ממנה לצאת מביתה אי פעם.

נ/1 - במהלך פרשת התביעה, הגישה ההגנה את הودעתה של וידא במשטרת, וזה התקבלה וסומנה נ/1. בהודעתה זו, מיום 25.12.2020 העידה וידא כי היחסים בינה ובין הנאשם טובים מאוד, ועל הקשר עם המתלוונת אמרה כי הוא קשר טוב מאוד ו"היא כמו אחותי" (נ/1 ש' 12). כשהוזגה לה הטענה כי במהלך ייכוח שלה עם המתלוונת, עיקם הנאשם את אכבעות ידה של המתלוונת ושרב אותן, אמרה כי הדבר לא צריך לה וכי מעולם לא התווכחה עם המתלוונת, כי מעולם לא ראתה את הנאשם תוקף את המתלוונת וכי הם "דואקים שנייהם מאד שמחים בחיים" (נ/1 ש' 22).

72. עדותה של גב' וידא זעתרה הותירה עלי" רושם בלתיאמין. התרשםתי כי גרסתה על יחסים טובים עם המתלוונת, על כן שלא צריך לה כל ויכול היוצא מגדר הוויוכות השגרתי וכי לא ראתה מעולם סימני אלימות על המתלוונת, היא גרסה מיתמתת. הא ראה, אף פלוני, שהובא להעיד מטעם ההגנה, שבהוואות המשטרה (נ/7 להלן) שולל כי הנאשם שבר את אכבעות המתלוונת, העיד כי המתלוונת וידא אינה מדברות זו עם זו מאז זמן בשל בעיות בינהן, וכן סיפר כי הוא זוכר אוירע שבו "דודה וידא הרבה עם אימה ורצתה להתקרב אליה ואבא עמד במאצע והפריד והרחיק את אימה לצד ואחרי זה הוציא את דודתי החוצה" (נ/7 להלן, ש' 116-117). אף הנאשם עצמו, בחקירה הראשית, אישר כי היה ויכול צזה, במהלך הפריד בין וידא ובין המתלוונת, גם אם לא אישר כל אקט אלים כלפי המתלוונת. זאת ועוד, הטענה כי מעולם לא ראתה סימני אלימות או חבלות על המתלוונת תמורה נוכח העובדה כי הקיבוע של אכבעות ידי המתלוונת מגובה במסמכים רפואיים (ת/1), וכן הטענה כי הן הנאשם והן עדי הגנה פלונים העידו כי למתלוונת הייתה חבלה בעינה, גם אם הסבירו זאת בתאונת. על כן, לא אוכל להעניק לעדotta משקל כלשהו.

בשולי הדברים יצוין כי ההגנה טענה בסיכוןיה כי נוכחות הגשת הודעתה של וידא במשטרת בהסכם, אין המआשימה יכולה לטען נגד אמירות תוכנה. אין בידי לקבל את הטענה משום שוויידה העידה בסופו של דבר אף נחקירה נגדית על ידי בא כח המआשימה.

73. **מר פלוני העיד בחקירתו הראשית** כי הוא אחיו הנואם. פלוני מסר כי מעולם לא שמע מהנאום מאים על אשתו או מכחה אותה, וכי המתלוננת מעולם לא שיתפה אותו בטענות על כך. פלוני מסר כי מה שראה היה "זוג מאושר" (עמ' 130 ש' 19). אשר לסיבה שבשלה המתלוננת רצתה להיפרד מהנאום אמרה כי המתלוננת הייתה נעדרת שעות רבות מהבית, הלכה לבנות והזינחה את הבית ואת הילדים.

74. **בחקירתו הנגדית** אמר פלוני כי הנואם הוא אחיו הגדול, ואת היחסים עם המתלוננת תיאר כ"משפחה. היא עזרה לי עם הילדים שלי, בזמן שהילדים שלי היו חולים הייתה באה עוזרת לנו, הינו עוזרים לה כל דבר עוזרים אחד לשני" (עמ' 130 ש' 31-30), כי הם היו משתפים זה את זה בדברים וכי הם היו קרובים. כשנשאל על הטענה כי המתלוננת "שיכורה ומסתובבת בלילות", השיב "לא אמרתי את זה. הינו רואים שהיא שותה והינו יושבים בחוץ ורואים אותה חוזרת הביתה בלילה, רואים שהיא מתנדנדת. לא יודע אם שיכורה או סחרחות" (עמ' 131 ש' 6-7). כשנשאל על מה היו מבוססים דבריו בהודעתו במשטרת כי המתלוננת שקרנית אמר "במשטרה שאלו אותי היא בא אליך הביתה ושיתפה איתך על אלימות, שטיב נתן לה אגרוף ואני אומר להם בזדאות היא הייתה משתפת אותך רק בדברים כאלה, פלוני אנו רוצים לטוס לאיטליה, קנינו זה... אז היא שיקרה" (עמ' 132 ש' 4-6).

75. **בחקירתו החזרת**, לאחר שרוען זכרונו מהודעתו במשטרת, סיפר פלוני כי המתלוננת הגיעה אליו לקפה וכי ראה סימן בעינה וכשהשאלה על כך אמרה לו שפתחה ארון וכל מה שהיא בו נפל עליה.

76. התרשםותי הבלתי אמצעת היא כי עדותו של פלוני אינה אמונה וכי היא מונעת אך ורק מרצון לס"ע לאחיו. גרסתו של פלוני כי הנואם והמתלוננת היו "זוג מאושר" נראית תמורה, והיא אינה מתישבת עם הריאות, ואף לא עם חלק מהעדויות שהובאו על ידי ההגנה. כך למשל היא אינה מתישבת עם עדותו של פלוני להלן, שאמנם שלל אלימות אך תיאר "רק צעקות שניהם צעקו אחד על השני" (עמ' 142 ש' 6-7). פלוני אף היה זה שיצר את הקשר הראשון עם עו"ד עון, על מנת שישיע לנואם ולמתלוננת לעורף הסכם גירושין, על רקע העובה שיש להם בעיות, כהגדרת עו"ד עון. משכך, אינו יכול לסמוך ממצאה כלשהו על עדותו.

77. **עו"ד מישל עון העיד בחקירתו הראשית** כי הוא יציג את הנואם ואת המתלוננת בעריכת הסכם גירושין, וכי פנה בשם בית הדין הכנסיתי בבקשת משותפת.

עו"ד עון העיד כי בתחילת אוגוסט 2020, בתאריך שאינו זכור לו במדויק, פנה אליו אחיו הנואם, פלוני, ומספר לו כי לאחיו ולאשתו יש בעיות וביקש להתייעץ איתו. העד אמר כי הוא זוכר כי לנואם היו טפלוניות שונות על המתלוננת, ועו"ד עון אמר כי הגשת בקשה משותפת תקל על ההליך. שבוע או 10 ימים לאחר מכן הגיעו אליו עו"ד הנואם והמתלוננת ולאחר שהגיעו להסכם ערך את הסכם הגירושין ביניהם. העד מסר כי הן המתלוננת

וحن הנאשם פגשו אותו מספר פעמים.

עו"ד עון מסר כי הנאשם התلون על כך שהמתלוננת מזניחה את הבית ואת ילדיהם, כי היא חוזרת לביתה בשעות מאוחרות, שותה יתר על המידה ונוהגת בכל רכב הרשות על שמו ועלולה לעבור עבירות, דבר שיפגע בו כנהג אוטובוס.

את תלונותיה של המתלוננת תיאר כך: "שהיא מפחתת, שהוא מתקשך, אני מדובר באופן כללי. לא זכר אם שמעתי ממנה על אלימות" (עמ' 139 ש' 23).

הגנה הגישה באמצעות עו"ד עון את הסכם הגירושין בין הנאשם ובין המתלוננת, מיום 22.08.2020, שהתקבל **וסומן ג/4.**

78. **בחקירה הנגידית** העיד עו"ד עון כי שכר הטרחה שלו שולם על ידי שני הצדדים. אשר לטענה כי הייתה חבלה בעינה של המתלוננת אמר כי הוא אינו זוכר. כן סיפר כי לאחר אירוע הפצעה הגיעו אליו המתלוננת וסיפרה לו כי הנאשם ניסה לרצוח אותה וכן אמר "וזה היא אמרה שהיא לה תפרים והצבעה על הצד האחורי של הראש ולא ראיתי שום דבר" (עמ' 140 ש' 7). כן שלל העד את הטענה כי הבחן בחבלה בעינה של המתלוננת ואמר לה "אוקי" באמת אי אפשר להמשיך ככה צירק לס"ם" (עמ' 140 ש' 10-12). כן שלל את הטענה שהצעע למטלוננת שולם בית (עמ' 140 ש' 25).

79. לא מצאתי כי יש בעדותו של עו"ד עון כדי לערער את עדותה של המתלוננת. אמנם עו"ד עון אמר כי אינו זוכר שראה חבלה בעינה של המתלוננת, והוא שלל כי אמר בעקבות זאת "אוקי" באמת אי אפשר להמשיך ככה צירק לס"ם". עם זאת, אין כל מחלוקת כי הייתה חבלה בעינה של המתלוננת, ובהחלטת יתכן כי המפגש עם עו"ד עון היה בשלב שבו סימני החבלה לא היובולטים. זאת ועוד, עיון מדויק בדברי המתלוננת מצבע על כך כי היא לא העידה שעו"ד עון גילה מודעות לחבלה בדבוריו, אלא כי היא הניחה שהוא רואה אותה. כך נשאלת האם סיפורה על החבלה אמרה "לא צירק. אמרנו ניפרד חברינו בשליל הילדים. הוא פשוט אמר לי 'אני רואה שהמצב לא באמת יכול להימשך ככה'. אנחנו דיברנו בשיחה של הפרידה, בסיכום" (עמ' 21 ש' 3-4). כן יודגש כי המתלוננת לא טענה שדבריו של עו"ד עון כי המצב לא יכול להימשך ככה התייחסו במפורש לחבלה. עם זאת, עו"ד עון טען כי לאחר אירוע הפצעה הגיעו אליו המתלוננת, אמרה לו שהיא לה תפרים והראתה את צידם האחורי של ראשה, אך עו"ד עון לא ראה דבר. אין מחלוקת כי היו תפרים רבים וניכרים מצד האחורי של ראשה של המתלוננת. עו"ד עון לא מסר מתי הייתה פגשזה זו, יוכל שהתקיימה זמן ניכר לאחר האירוע. עם זאת, המתלוננת העידה לפני ביום 08.03.21, וכפי שצוין בעמ' 7 ש' 23, היא הראתה את הצלקת שנוצרה מצד האחורי של ראשה, צלקת שניכרה היטב.

לא יהיה לモתר לציין כי מבין השורות עולים מעדותו של עו"ד עון היבטים שמחזקים את מהימנות המתלוננת. כך עו"ד עון אמר כי המתלוננת אמרה "שהיא מפחדת, שהוא מתקשך, אני מדובר באופן כללי. לא זכר אם שמעתי ממנה על אלימות" (עמ' 139 ש' 23).

80. **בהסכמה הצדדים** הגישה ההגנה את המסמכים הבאים:

ג/2 - מזכיר שנערכ על ידי רס"מ ירון אליהו. מהזכיר עולה בין היתר כי לא אותרה סכין במקום שבו הסכין נזרקה לפי דברי המתלוננת.

ג/5 - הכלול תמלול שלוש שיחות. על פי תוכנן, שתי שיחות התקיימו לאחר הגעתה של המתלוננת לבית החולים שבאותה מבקשת המתלוננת תחבותות היגיניות ובשנייה היא מבקשת סיירות. בשיחה הנוספת הנאשם מדבר עם המתלוננת בעקבות תמונה של בקבוק יין שלחה לו המתלוננת. המתלוננת אומרת בין היתר "לא אני לא שותה יותר מדי אני הפסקתי לשתו" והנאשם מבירר היכן היא נמצאת ומתי היא תחזר וմבקש ממנה לנסוע בזהירות. יzion כי בשיחה נשמע הנאשם מדבר עם דובר שלישי שאומר את הדברים הבאים:

"דובר מס' 3: תגיד לי שתלך לעוזיאל

....

פלוני: מה אבא אתה רוצה מה אתה רוצה בדיק מה אתה רוצה?

דובר מס' 3: נתק את השיחה נתק את השיחה נתק את השיחה

....

פלוני: מה אתה רוצה שיקירה לה משחו?... (מילה לא ברורה) אתה רוצה שאנו אוטה... כוס אחותכם אחיהם של זונות. הלו,

ג/6 - כולל תמלול של שיחה אחת שבה קובל הנאשם על התנהגותה הפכפה של המתלוננת ומפץיר בה להפגש עמו ולהסביר לו מדוע יחסה כלפי השתנה ומה עשה כדי לגרום לכך.

טענות נוספות

81. ההגנה טענה מספר טענות באשר לקיום של **מחדרי חקירה** שונים, עם זאת לא מצאתי שעה בידיה להצביע על מחדרי חקירה של ממש. אכן, אפשר שניתן היה להביא כינה וכנהה ראיות נוספות, אך בעצם העובדה כי המשימה לא הביאה את הריאות המקסימליות, אין כדי לבסס קיומו של מחדר חקירה.

82. טענה נוספת של ההגנה היא כי הנאשם **שמאלי** בעוד המתלוננת העידה כי הנאשם אחז את הסכין ביד ימין. כמו כן, טענה ההגנה כי פצעי המתלוננת אינם תואמים לעובדה זאת. ראשית, הבסיס היחיד לכך כי הנאשם שמאל הוא בדבריו, כאמור מצאתי את עדותו בלתי מהימנה. שנית, אףלו אניח כי כך הם פניו הדברים, איןני סבורה כי יש בכך ממשום סטייה מהותית, ואני סבורה כי פצעיה של המתלוננת מתישבים גם עם אחיזת סכין ביד שמאל. המתלוננת העידה כאמור כי היא הסתובבה הצדקה כרע שפצעיה יכולם היו להיגרם בין ביד ימין ובין ביד שמאל.

83. ביתר טענות ההגנה לא מצאתי ממש.

סיכום

84. לאור כל האמור, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, ביחס לשלוות האישומים, את העובדות אשר מקימות את יסודות העבירות שיוחסו לנואם בכל אחד מהם.

85. לא הייתה מחלוקת כי עובדות כתוב האישום מקימות את יסודות העבירות.

86. אשר על כן, אני מרשעה את הנואם בעבירות המียวחשות לו בכתב האישום.

עיקרי הכרעת הדין נמסרו לצדדים בשינה שהתקיימה ביום 21.12.28. בשל תקלת לא ניתן היה למסור לצדדים את הכרעת הדין גופא, והמציאות תעבירה כתע לעונם.